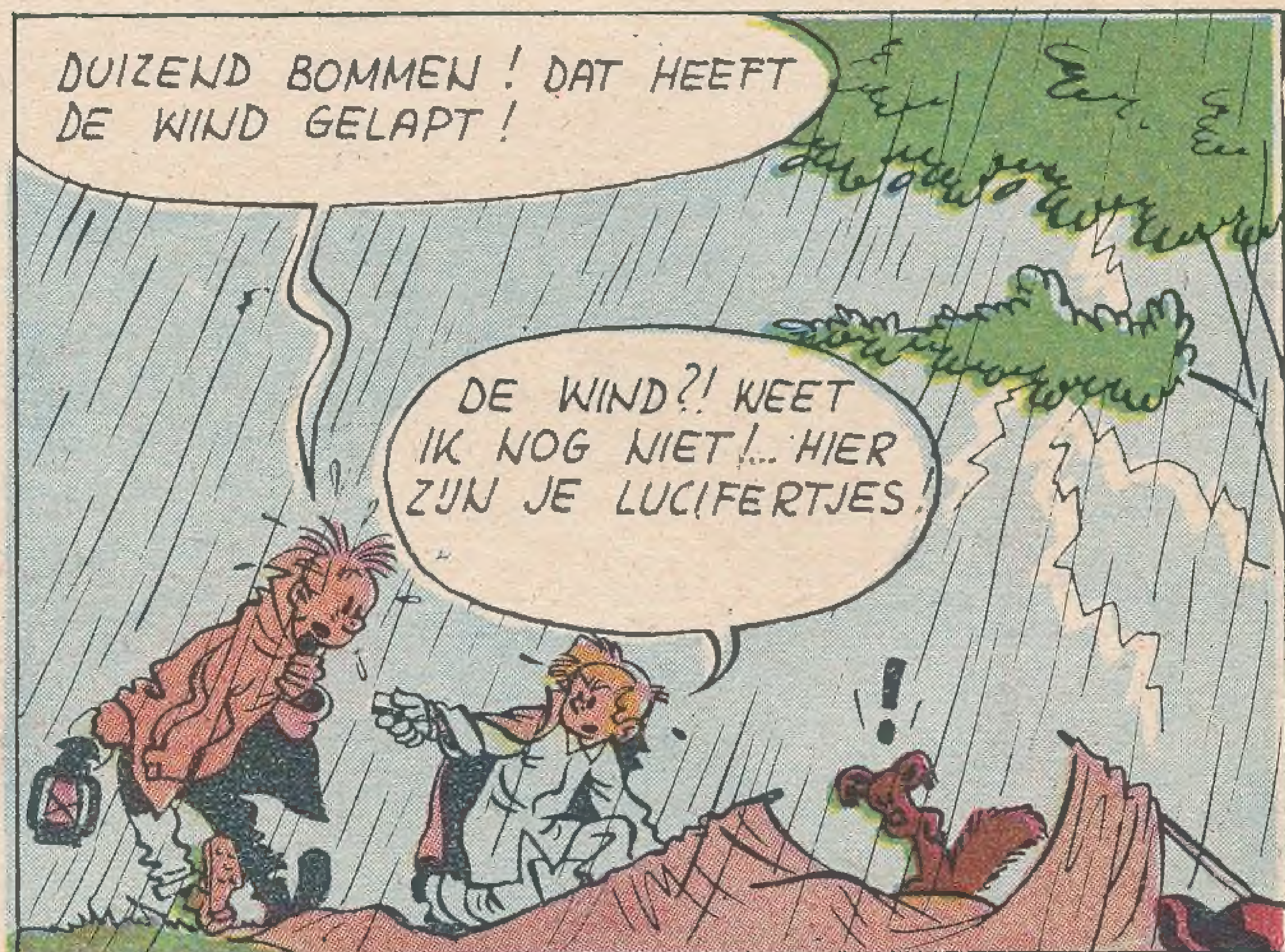
WEEKBLAD



ROBBEDOES

12e JAARGANG. — Nr. 554. — 9 NOVEMBER 1950. — 24 BLZ.

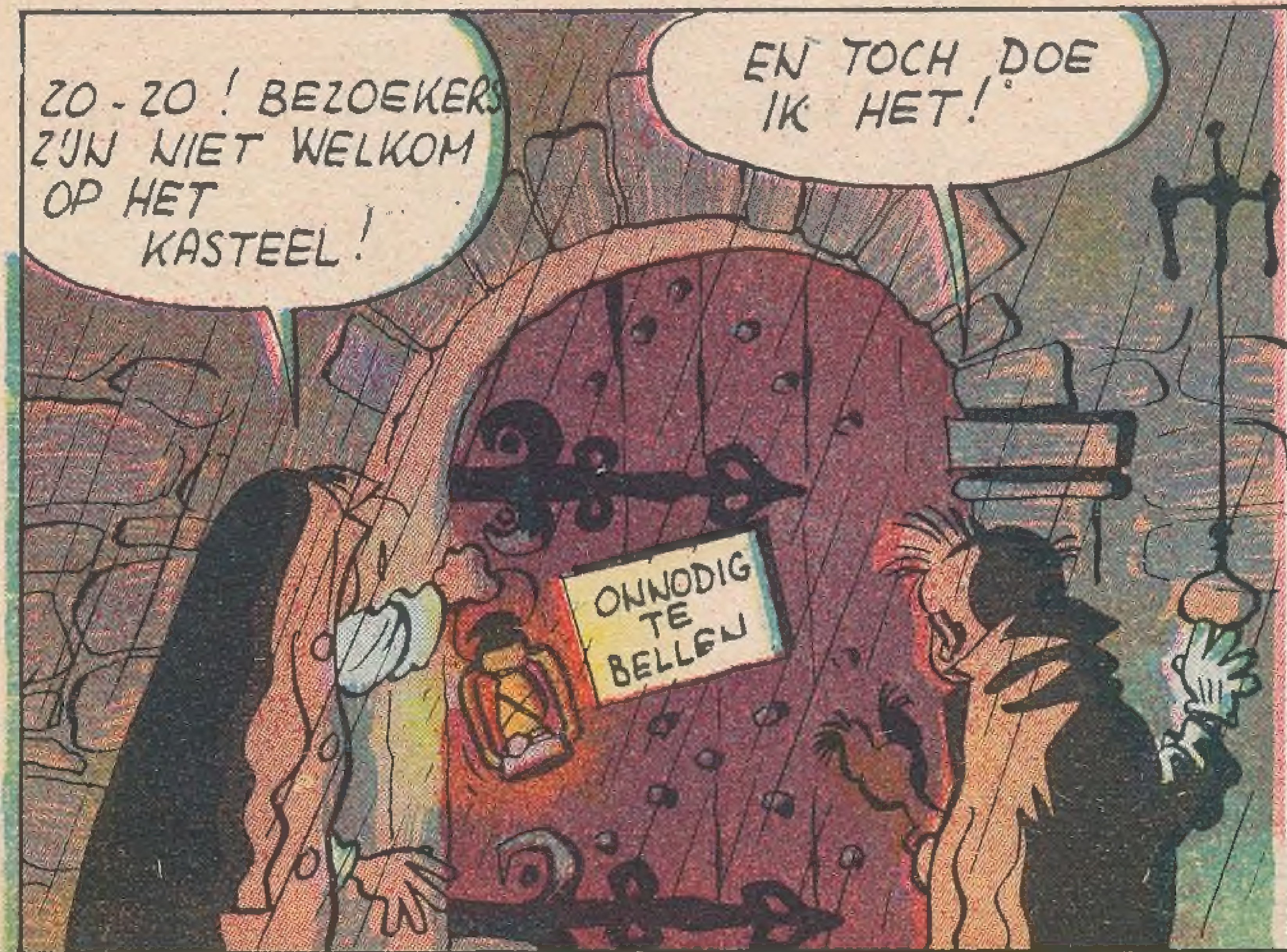


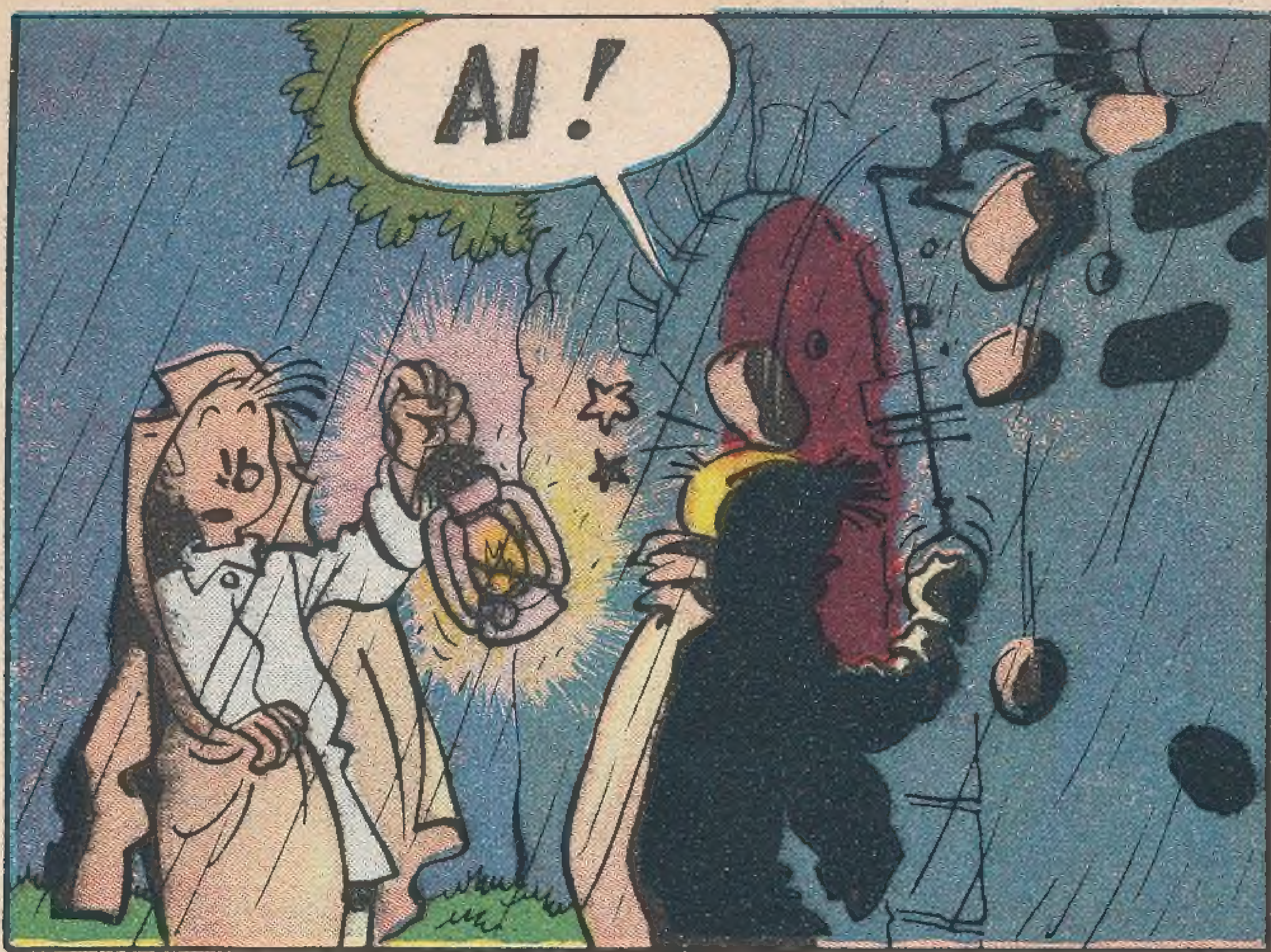








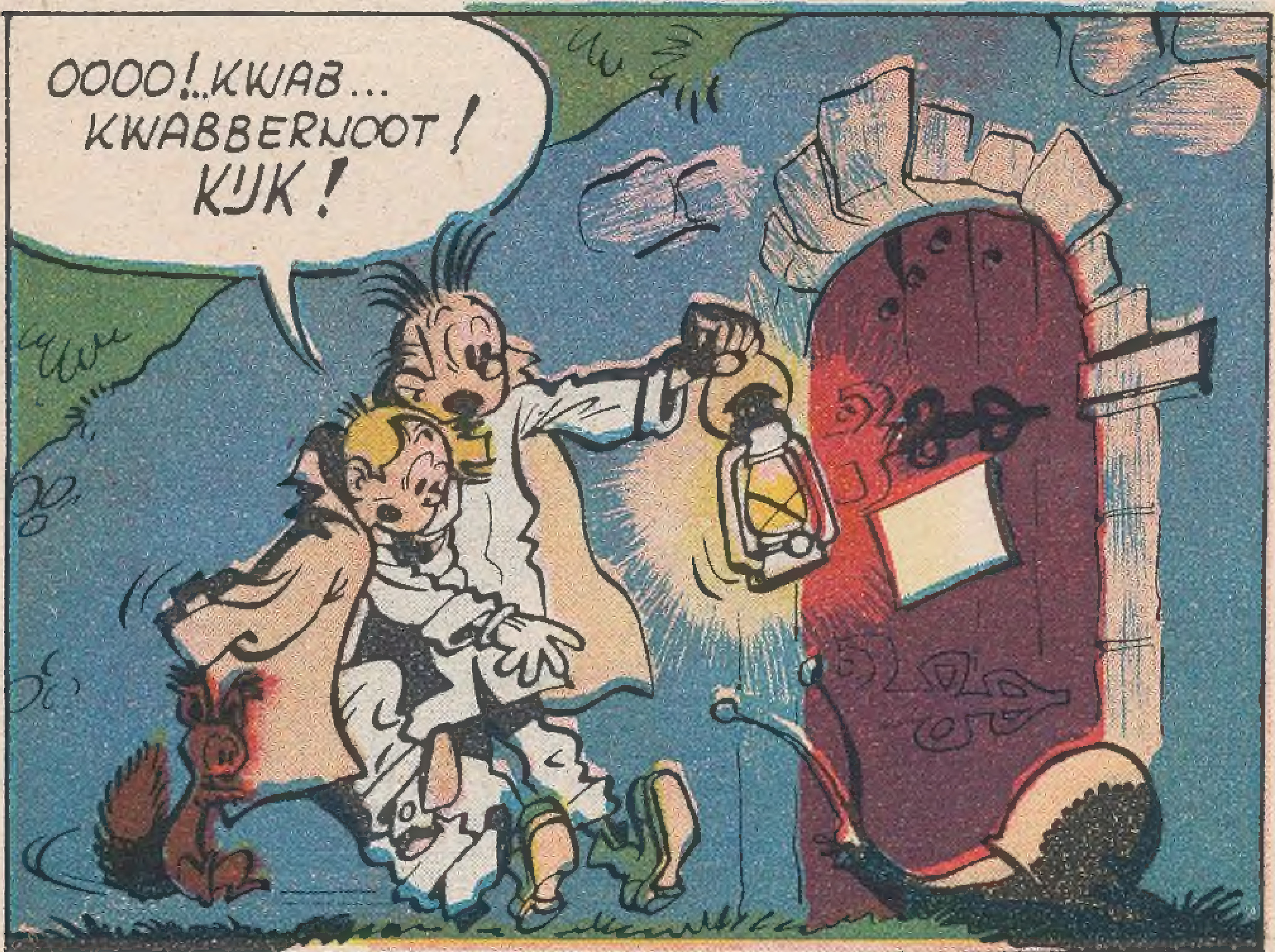



AI!


O! KIJK!


ROBBEDOES! WAT STOND ER OP DAT PAPIER TOEN WE HIER AANKWAMEN??
VLUCHT! HET IS HIER ONVEILIG!


O! IK BEGRIJP 'T AL! ER IS IEMAND, DIE ONS ANGST WIL AANJAGEN!.. MAAR KWABBERNOOT EN ROBBEDOES ZIJN VAN GEEN KLEINTJE VERVAARD!
NEE! ZIJ HEBBEN AL WAT ANDERS MEEGEMAAKT!....
EN SPIP OOK!


OOOO!..KWAB... KWABBERNOOT! KIJK!


WAT EEN MONSTER!
EEN BEEST UIT EEN GRIEZELFILM!
iiiii!


MORGEN MOETEN WE EERST DE KEREL VINDEN, DIE ONZE TENT NEERHAALDE...


DE VOLGENDE MORGEN....
IK GELOOF, DAT IK EEN VERKOUDHEID BEET HEB!...
IK OOK!... LATEN WE EERST MAAR EEN ASPIRIENTJE SLIKKEN...
SNIF

IN China wonen rare Chinezen en zij vinden ons, Europeanen, lelijke mensen. In het vroegere China wandelden de dames op kleine strijkijzervoetjes. Als een Chinees Robbedoesrakkertje een brief naar de redactie schrijft, dan doet hij dat van boven naar beneden en van rechts naar links. Als je dan klaar bent met zo'n brief dan heb je meteen een stijve nek.

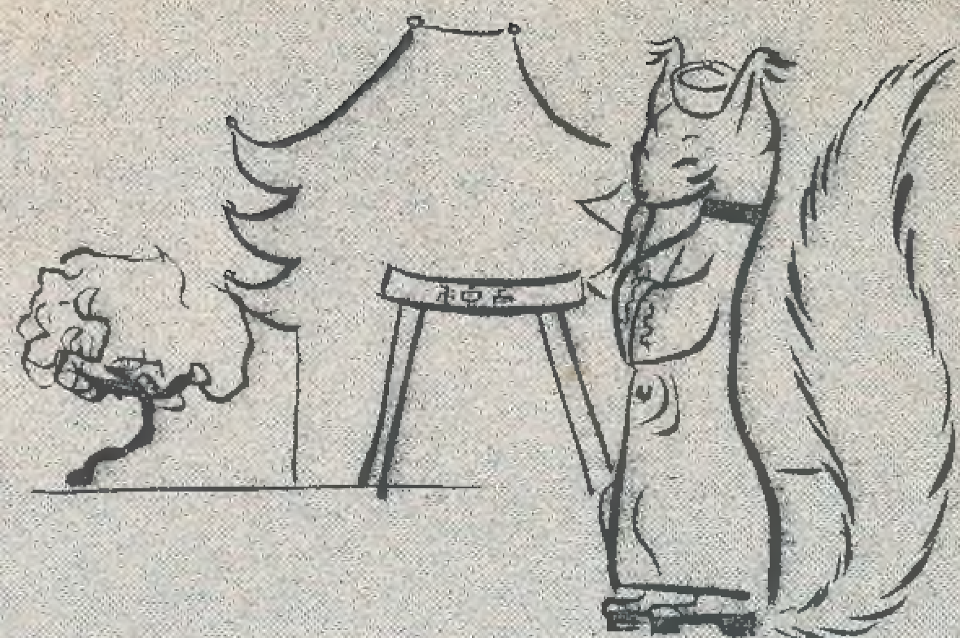
In het vroegere China droeg vader-Chinees een jurk en omgekeerd droeg moeder-Chinees een lange broek.

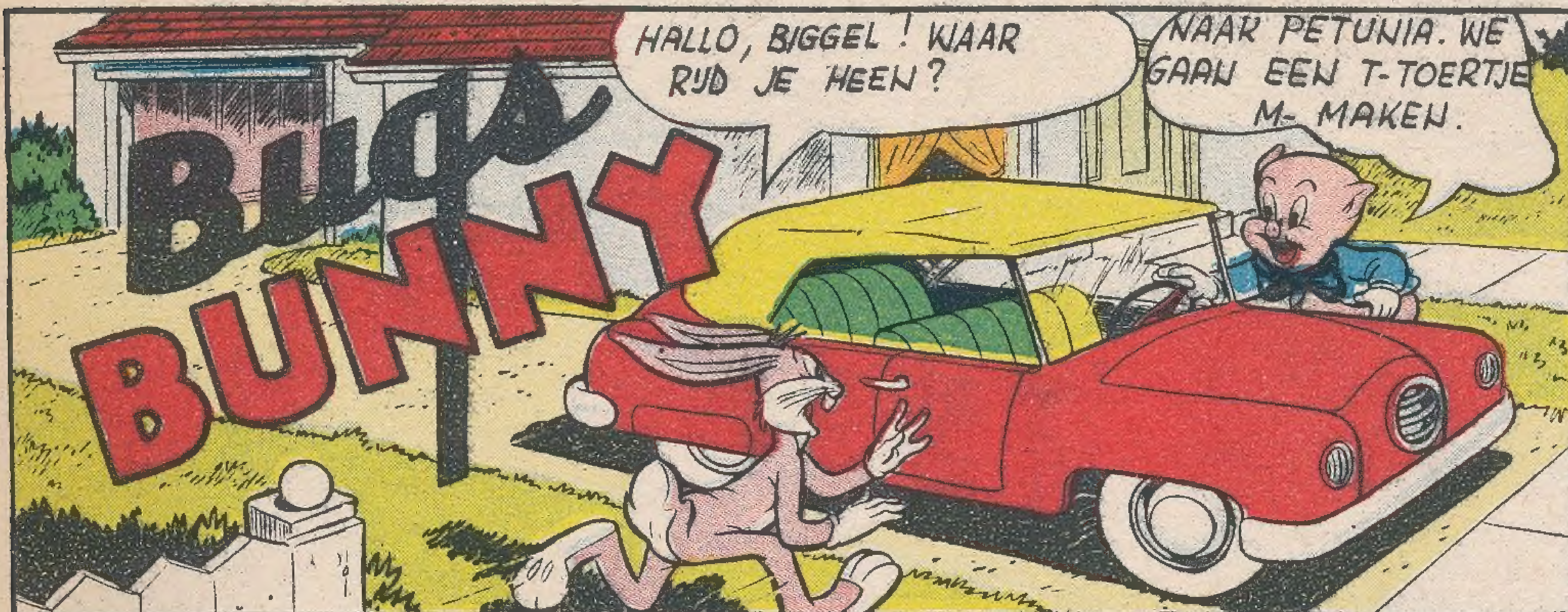
Zo was dat vroeger allemaal, maar in het moderne China is veel veranderd hoor, evenals bij ons. Want als wij de klederdracht van onze grootouders bekijken, dan moeten wij vaak glimlachen.

Zo heeft ieder land zijn eigenaardigheden.

Sommige Chinezen aanbidden de maan en ook dat is weer zo'n bijzonder geval, want hun verering gaat op en neer met de maan. Als er geen maan is, dan bidden ze ook niet.

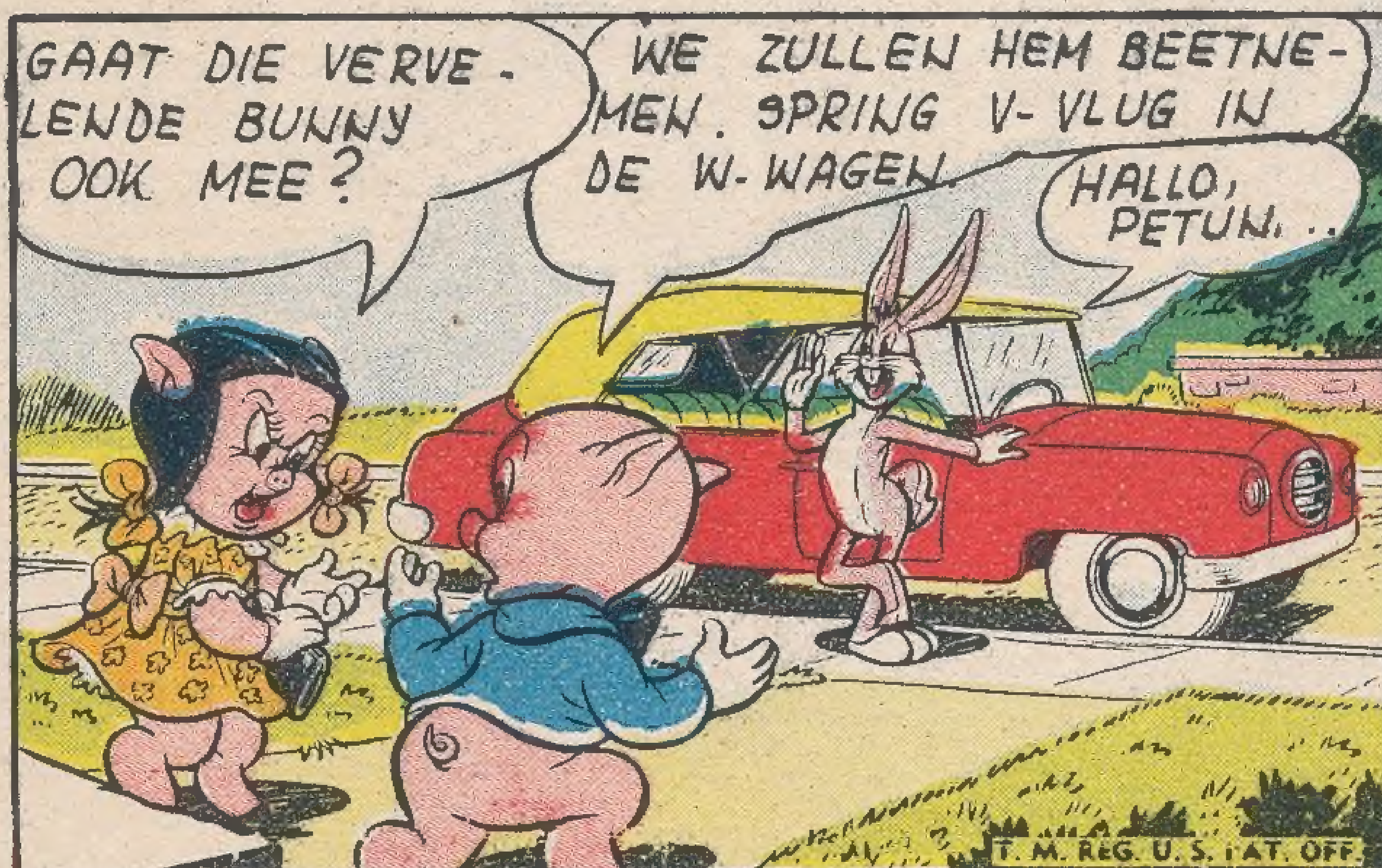
In Robbedoes las ik, dat een zoon van het hemelse rijk de maan in een waterput had gevangen. Wil je dus weten hoe slim sommige Chinezen zijn, dan mag je zeker « DE MANEVISSER » niet overslaan !



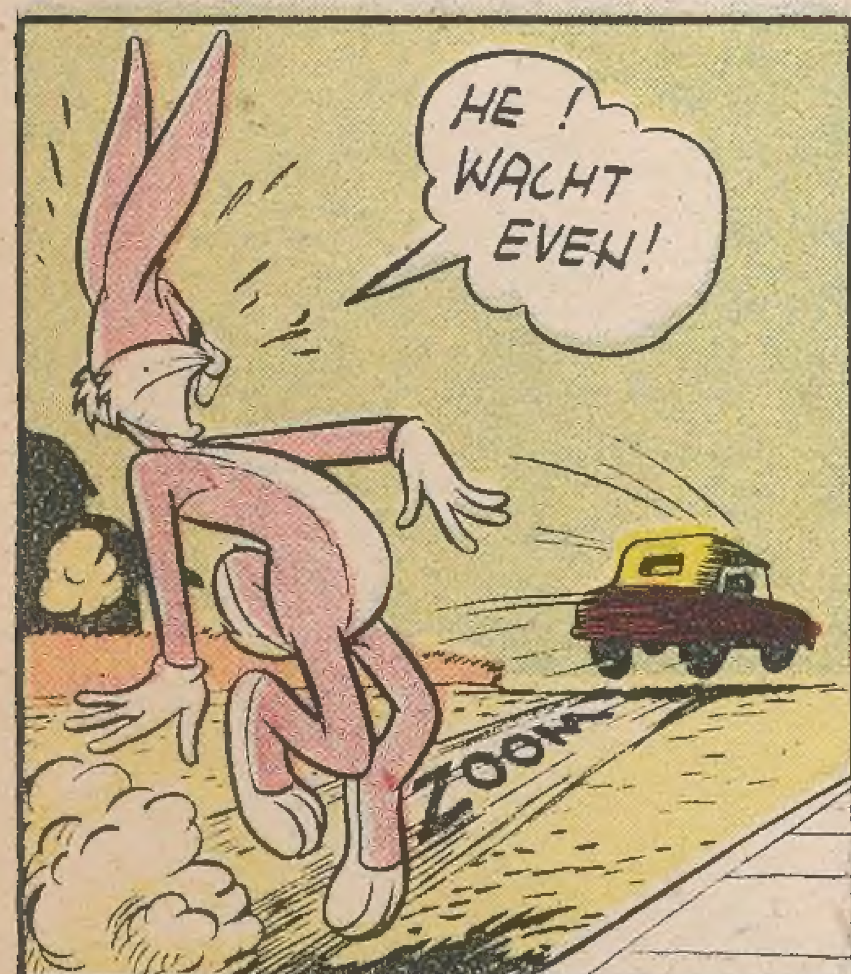




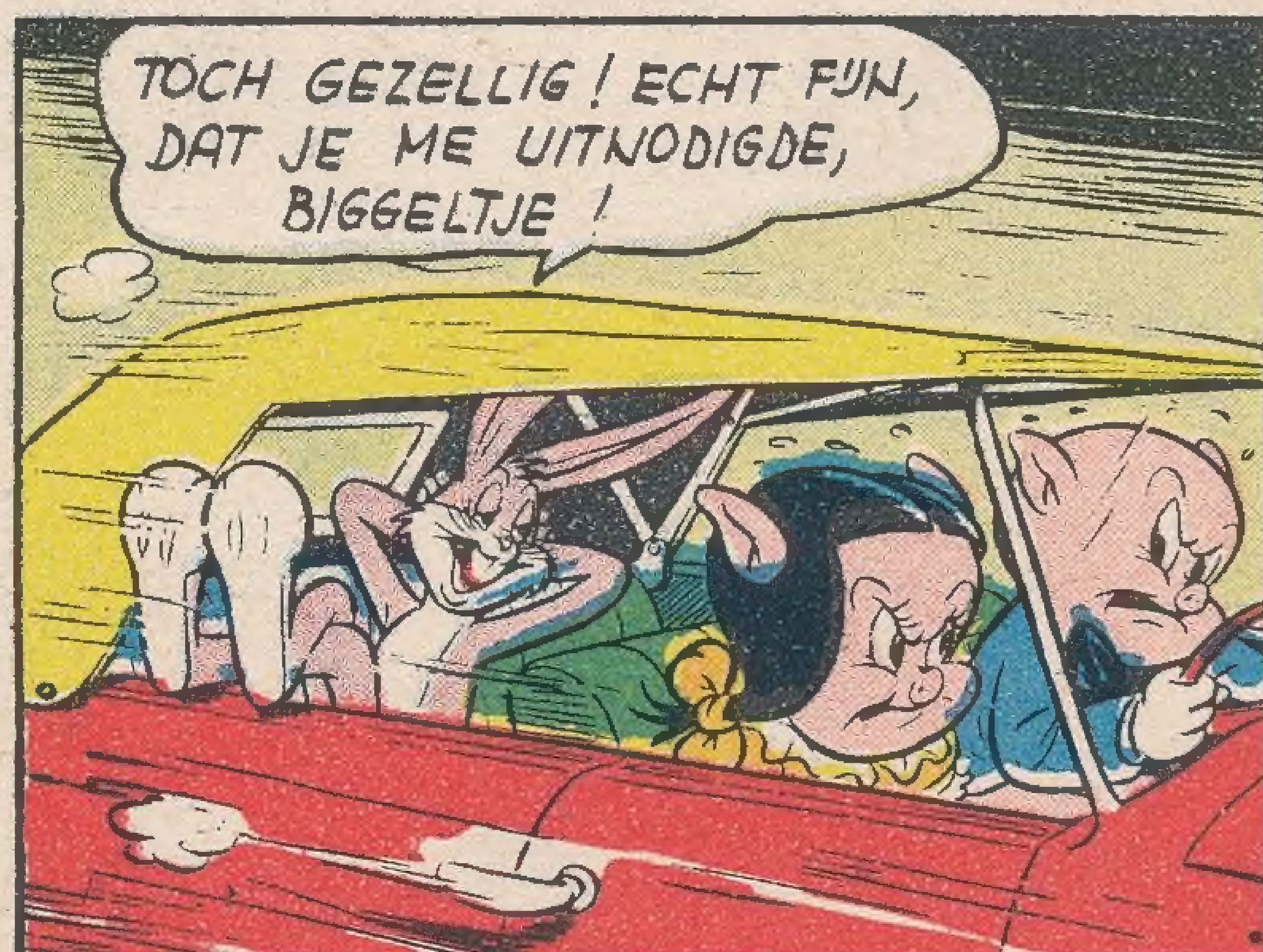


















Ridder Parsival









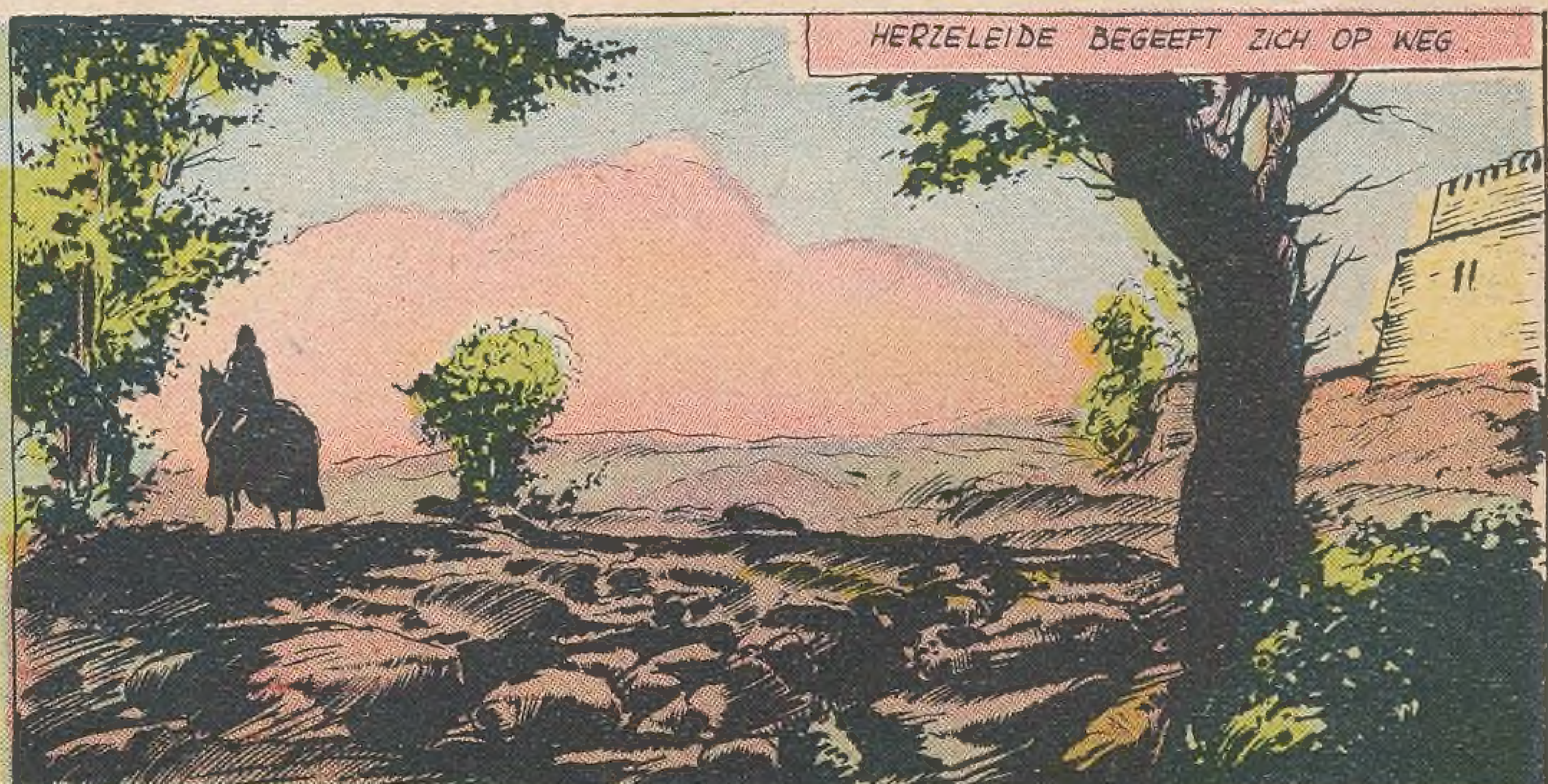




















(10)

KORTE SAMENVATTING. — Jack, z'n zusje Lucy-Ann en zijn papegaai Kiki, brengen hun laatste vacantiedagen door bij hun vriendjes Philip en Dinah Mannering, die bij hun oom en tante, Mr. en Mrs. Sullivan, wonen in een oud, tot puin vervallen kasteel bij de zee. De jongens nemen hun intrek in de torenkamer en maken zich vrolijk over Jo-Jo, de negerknecht, die 's nachts « dingen » ziet ronddwalen op zee. De jongens betrappen de neger, die van een nachtelijk tochtje op zee terugkomt. Tijdens hun tochten langs het strand, ontdekken ze een boot...

Er ontstond bijna weer een kleine ruzie tussen Dinah en Philip, toen de rups uit de zak van de jongen kroop en over het zand in haar richting kwam. Ze gaf een gil en wilde al een grote schelp naar Philip gooien, toen Jack de rups kalm oppakte en weer in Philips zak deed.

— Er is niets aan de hand, Dinah, zei hij. Blijf kalm. Maak vandaag nu eens voor één keertje geen ruzie.

Ze aten hun boterhammen tot de laatste kruimel op.

— De meeuwen zullen niet veel krijgen, zei Philip traag, toen hij het papier uitschudde en opgevouwen in zijn zak stak. Kijk eens naar die jonge meeuw ! Zo tam als wat !

— Ik wou, dat ik mijn fototoestel meegenomen had, zei Jack spijtig.

De grote jonge meeuw trippelde vlak bij hen rond.

— Ik zou een prachtige opname van hem hebben kunnen maken. Ik heb nog geen enkele vogelfoto gemaakt. Ik moet morgen absoluut mijn fototoestel meenemen.

— Kom, zei Dinah, overeind springend. Als we die man op willen sporen, moeten we beginnen. Ik wed, dat ik hem het eerste vind.

Ze gingen uit elkaar Jack en Philip naar een kant, de meisjes naar een andere kant. Ze liepen over het zandige kleine strand en bleven dicht bij de rotsachtige klippen. De meisjes kwamen niet ver want de steile rotsen deden hen een eindje verder halt houden. Ze moesten terug. Maar de jongens slaagden er in over het stuk klip te komen, dat vooruit stak en de kleine inham beschutte. Aan de andere kant van de klip was een andere inham, helemaal zonder strand. Alleen maar glibberige rotsen, die uit het water staken. De jongens klauterden over de rotsen en bekeken de vissen, die in het water zwommen.

Philip stak een zeeslak bij zijn verzameling in zijn zak.

— Er is een doorbraak in de klip, vlak tegenover ons. Laten we daar gebruik van maken.

Ze gingen naar het gat in de klip. Het was veel groter dan ze verwacht hadden. Er stroomde water over de rotsen naar de zee. Het kwam ergens midden van de klip vandaan.

— Dat moet bronwater zijn, zei Jack, en proefde het. Ja, het is zo. Hallo, kijk, Kuif !

Philip keek in de richting, die Jack aanwees en zag een sigarettenstompje op het water drijven.

— Er is iemand hier geweest en nog niet zo heel lang geleden, zei Jack, anders zou het getij dat sigaretteneindje al meegenomen hebben. Wat opwindend !

Met het bewijs, dat iemand in de buurt moest zijn, zochten ze verder. Ze kwamen bij een diepe spleet van de klip aan en een beetje verderop tegen de rotswand was een hut gebouwd.

De achterwand bestond uit de rots zelf. Het dak was van oude balken en pannen gemaakt, terwijl de muren hier en daar ingevallen waren. In de winter zou men er onmogelijk kunnen wonen. Maar nu woonde er wel iemand in, want buiten lag een hemd op een struik te drogen

— Kijk ! zei Jack fluisterend, daar woont de man van de boot. Wat een prachtige schuilplaats heeft hij gevonden.

De jongens liepen behoedzaam naar de hut. Het was een oud vervallen gebouwtje, dat vroeger waarschijnlijk van een eenzame visser was geweest. Uit de hut kwam het geluid van een mens, die floot.

— Zullen we op de deur kloppen ? zei Philip zenuwachtig giechelend.

Maar op hetzelfde ogenblik kwam

iemand uit de deuropening. Hij zag de jongens staan en gaapte hen verbaasd aan. De jongens keken hem ook aan, maar zeiden niets. Zij vonden, dat de vreemdeling er aardig uitzag. Hij droeg een korte broek en een grof linnen hemd, dat aan zijn hals openstond Hij had een rood gezicht, twinkelende ogen en een hoofd dat bovenop kaal was, maar aan de kanten had hij veel haar. Hij was groot en zag er sterk uit en zijn kin stak onder zijn gladgeschoren mond uit.

— Hallo! zei hij. Komen jullie mij bezoeken? Dat is aardig.

— Ik zag u gisteren in uw boot, zei Jack. We zijn gaan kijken of we u niet konden vinden.

— Dat vind ik heel aardig. Wie zijn jullie?

— Wij komen van Craggy-Tops, het huis, dat ongeveer een mijl of anderhalf verder ligt, zei Philip. Maar dat weet u zeker niet.

— Ja, ik weet het wel, zei de man onverwachts. Maar ik dacht, dat er alleen grote mensen woonden... een man en een vrouw... en een zwarte knecht.

— Gewoonlijk wonen er ook alleen maar volwassenen, zei Philip. Maar tijdens de vacantie komen mijn zuster en ik hier logeren bij tante Polly en oom Jocelyn. En deze vacantie zijn mijn vriendjes ook meegekomen. Dit is een van hen, Jack Trent. Zijn zusje Lucy-Ann loopt hier ook ergens rond. Ik ben Philip Mannering en mijn zusje Dinah is bij Lucy-Ann.

— Ik heet Bill Smugs, zei de man glimlachend tijdens de lange voorstelling. En ik woon hier helemaal alleen.

— Bent u zo maar ineens hier gekomen? vroeg Jack nieuwsgierig.

— Ja, zo maar ineens. Ik kreeg er plotseling zin in, weet je.

— Er is hier niet veel te beleven, zei Philip. Waarom bent u naar hier gekomen?

De man aarzelde even.

— Wel, ik kijk graag naar de vogels, zei hij. En er zijn hier heel veel zeldzame vogels.

— O, riep Jack opgewonden uit, houdt u ook van vogels? Ik ben er gek op. Altijd al geweest. Ik heb hier vogels ontdekt, die ik alleen maar vanuit boeken ken.

Hij begon een hele reeks namen op te noemen, terwijl Philip geeuwde.

Bill Smugs luisterde, maar hij zei niet veel. Jacks enthousiasme scheen hem te vermaken

— Wat voor een bizondere vogel dacht u hier te zien, Mr. Smugs? vroeg Jack tenslotte.

Bill Smugs scheen na te denken.

— Wel, zei hij tenslotte, ik hoopte hier de grote alk te zien.

Jack keek hem met stomme verbazing aan.

— De grote alk? vroeg hij met een mengeling van verrassing en verwondering. Is dat soort dan niet uitgestorven? Er zijn nu toch zeker geen grote alken meer? Gelooft u heus, dat er nog bestaan?

— Men kan nooit weten, zei Bill Smugs. Misschien zijn er ergens nog een paar overgebleven. Wat zou dat een opschudding geven, als we er eens een vonden.

Jack werd bloedrood van opwinding. Hij keek naar de zee in westelijke richting, waar het Geheimzinnige Eiland in de hittenevel verborgen lag.

— U vermoedt natuurlijk, dat er op dat verlaten eiland ginds nog te vinden zijn, zei hij naar het Westen wijzend. U kent het Geheimzinnige Eiland toch?

— Ja, ik heb er over horen spreken, zei Bill Smugs Natuurlijk ken ik het. Ik zou er graag naar toe willen. Maar ik geloof, dat het onmogelijk is.

— Neemt u ons eens mee in uw boot? vroeg Philip. Jo-Jo, onze zwarte knecht, heeft een fijne boot, maar hij wil ons nooit meenemen. Wij zouden zo graag eens gaan vissen. Vindt u het erg onbescheiden van ons om dit te vragen? Maar ik denk, dat u zich nogal eenzaam zult voelen, is het niet?

— Soms, zei Bill Smugs Ja, we zullen samen gaan vissen en zeilen met jullie zusjes. Dat zal leuk zijn.

» We zullen eens kijken hoe dicht wij het Geheimzinnige Eiland kunnen benaderen.

De twee jongens waren opgetogen. Eindelijk zouden ze in een boot kunnen varen. Nu liep Jo-Jo er toch in. Ze gingen de meisjes zoeken.

— Hallo, Dinah! Lucy-Ann! gilde Jack. Kom gauw, dan stellen we jullie aan onze nieuwe vriend Bill Smugs voor.

HOOFDSTUK XII

EEN ONTHAAL... EN EEN VERRASSING VOOR JO-JO

BILL SMUGS bewees, dat hij een fijne vriend was. Hij was een prettige kerel, die altijd grapjes maakte. Met Kiki had hij veel geduld en met de altijd veranderende verzameling van Philip nog meer. Hij zei niet eens iets toen Philips laatste aanwinst, een langpotige reuzenspin, over zijn short liep. Hij hief alleen zijn hand op, greep de kriebelende spin en zette ze op Philips knie.

Dinah kreeg natuurlijk weer bijna een toeval, maar de spin kwam gelukkig op de goede gedachte om tussen de spleten van de rotswand te vluchten.

De kinderen bezochten Bill Smugs bijna iedere dag. Ze gingen in de boot van hun nieuwe vriend vissen en brachten de vangst naar tante Polly's keuken, waar Jo-Jo het verbaasd aanstaarde. Bill leerde hen, hoe ze moesten zeilen en weldra konden de vier kinderen er heel goed mee overweg. Het was heerlijk om in de frisse zeebries te zeilen.

— Net of je in een motorboot zit, zei Philip verzaligd. We gaan even vlug. Bill, wat ben ik blij, dat wij u gevonden hebben.

Tot Jacks teleurstelling scheen Bill er helemaal geen zin in te hebben om eindeloos over vogels te spreken. Evenmin ging hij met Jack naar de klippen langs de zee om in een stil hoekje de vogels af te kijken. Hij luisterde wel, als Jack hem vertelde, wat hij gezien had en gaf hem zeer mooie boeken over vogels, die Jack voor zichzelf mocht houden.

— Maar ze zijn nog gloednieuw! protesteerde Jack. Kijk eens, de bladzijden zijn niet eens opengesneden. U moet ze eerst zelf nog lezen, mijnheer.

— Nee, je mag ze hebben, zei Bill Smugs, en trok hevig aan zijn sigaret. Er staat iets over de grote alk in. Ik ben bang, dat wij hem nooit zullen vinden. Er is er sinds honderd jaar geen meer gezien.

— Er zou er een op het Geheimzinnige Eiland kunnen zijn, of op een soortgelijk verlaten eiland, zei Jack hoopvol. Ik zou er zo graag eens heengaan om te kijken. Ik wed erom, dat er duizenden tamme vogels zijn, mijnheer

De eeuwige gesprekken over de vogels wonden Dinah op. Zij veranderde van onderwerp

— U had het gezicht van Jo-Jo eens moeten zien toen wij gisteren onze buit in de keuken brachten, zei ze grinnikend. Hij zei: « Die kunnen jullie nooit vanaf de rotsen gevangen hebben. Jullie zijn in een boot uitgeweest. »

— Jullie hebben toch niet tegen hem gezegd, dat jullie dat gedaan hebben? vroeg Bill Smugs ineens.

Dinah schudde haar hoofd.

— Neen, zei ze Dan zou hij proberen ons plezier te bederven.

— Weten je oom en je tante, dat jullie mij ontmoet hebben? vroeg Bill.

Dinah schudde haar hoofd weer.

— Waarom? vroeg ze. Wilt u niet, dat ze het weten? Het komt er toch niet op aan of ze het weten of niet?

— Och, zei Bill op zijn kale schedel krabbend. Ik ben hier gekomen om alleen te kunnen zijn. Om de vogels te bestuderen. Ik wil niet, dat mensen hier komen om mijn plezier te bederven. Jullie kinderen bedoel ik natuurlijk niet. Jullie zijn gezellig.

Bill Smugs woonde helemaal alleen in de vervallen hut. Hij had een mooie auto, die onder een geteerd zeildoek stond. Als hij zin had, ging hij naar de naburige stad om boodschappen te doen. Hij had een matras en nog meer dingen naar de hut gebracht om het zo comfortabel mogelijk te maken.

De kinderen waren in de wolken, toen zij hoorden, dat hij ook nog een auto had. Ze vroegen of ze de volgende keer meemochten, als hij weer naar de stad ging.

— Ik zou een zaklantaarn willen kopen, zei Jack. Weet u nog, dat wij u verteld hebben, dat wij een geheime ondergrondse gang ontdekt hebben? Wij moeten ons altijd met kaarsen behelpen, een zaklantaarn zou veel gemakkelijker zijn. Ik zou er een kunnen gaan kopen, als u mij meeneemt in de auto.

— Ik zou er ook een willen hebben, zei Philip. En Jack zou ook een paar films voor zijn fototoestel willen kopen. Hij kan nu nooit foto's maken.

De meisjes wilden ook graag mee. Bill Smugs beloofde, dat ze de volgende dag zouden gaan.

Ze stapten opgewonden de volgende morgen in.

— Jo-Jo gaat vandaag ook naar de stad, zei Dinah giechelend. Wat zou het grappig zijn, als we hem tegen kwamen, hé ? Dat zou een verrassing voor hem zijn.

De auto van Bill Smugs was werkelijk prachtig. De jongens, die verstand van auto's hadden, bekeken de wagen vol ontzag.

— Het is een nieuwe, zei Jack. Van dit jaar. Hij rijdt hard, hé ? Bent u erg rijk, Bill ? Deze auto moet aardig veel geld gekost hebben. U moet vast heel rijk zijn.

— Zo erg is het heus niet, zei Bill met een grijnslach. Kom op, jongens, we gaan.

En ze vertrokken. Toen ze de kust verlaten hadden, vlogen ze over de weg. De auto had een uitstekende vering en het was net of ze langs de wegen suisden.

— Lieve hemel, wat een verschil met tante Polly's oude auto, zei Dinah genietend. We zullen in een wip in de stad zijn.

Ze waren er heel vlug. Bill Smugs parkeerde zijn auto en ging alleen weg, nadat hij met de kinderen afgesproken had, dat hij hen voor de lunch in een groot hotel ontmoeten zou.

— Ik ben benieuwd, waar hij naar toe is gegaan, zei Jack, hem nakijkend. Wij hadden net zo goed bij elkaar kunnen blijven. Ik was zo graag met hem naar die winkel gegaan, waar ze opgezette dieren verkopen.

— Je kon toch zeker goed merken, dat hij het niet wilde, zei Dinah, die ook teleurgesteld was.

Zij was dol op Bill Smugs en ze had geld gespaard om een ijsje voor hem te kopen.

— Ik denk, dat hij zaken moet doen in de stad.

— Wat voor zaken ? vroeg Lucy-Ann.

— Hij zal toch buiten zijn vogelstudie toch zeker ook nog wel wat anders doen ? Hij kijkt trouwens niet veel naar de vogels om, nu hij ons kent.

— Hij heeft nooit gezegd, wat voor soort werk hij doet, zei Jack. Maar waarom zou hij dat ook doen ? Hij is niet als wij, die alles over onszelf vertellen. Grote mensen zijn heel anders. Kom, laat ons een winkel zoeken, waar ze zaklantaarns verkopen.

Ze vonden een winkel, waar mooie kleine zaklantaarntjes verkocht werden. Ze gaven helder licht. De jongens zagen de tunnel al in de schijn van de felle lichtflits. Zij zochten er ieder een en de meisjes ook.

— Nu hoeven we de kaarsen uit onze slaapkamers niet meer mee te nemen, zei Dinah. We hebben nu lantaarns.

Ze kochten ook nog films voor Jacks fototoestel en snoepjes en koekjes en een flesje parfum voor tante Polly.

— Nu gaan we zonnepitten kopen voor Kiki, zei Jack.

Kiki gaf een schreeuw. Hij zat, zoals gewoonlijk, op de schouder van Jack en gedroeg zich voor één keer vrij behoorlijk. Alle voorbijgangers keken hem natuurlijk verwonderd aan. De papegaai was zeer gevleid behoudens een keer, toen hij een loopjongen tegenkwam en Kiki hem streng gebood op te houden met fluiten, toen zei hij nauwelijks een paar woorden. Hij genoot van de zonnepitten, waar hij dol op was.

De kinderen liepen langs de etalages van de winkels en wachtten tot het één uur was. Dan zouden ze Bill Smugs weer zien. Maar toen zagen ze ineens Jo-Jo.

Hij kwam in de oude auto de straat uitgereden en toeterde uit alle macht voor een vrouw, die de straat overstak.

De kinderen drukten zich tegen elkaar aan. Ze vroegen zich af of hij hen zou zien, half in de hoop, dat hij het doen zou.

Hij deed het ook. Hij zag Philip eerst, daarna zag hij Jack met de papegaai op zijn schouder en daarachter de twee meisjes. Hij was zo stomverbaasd, dat hij de auto over de straat liet slingeren en bijna een politie-agent omver reed.

— Hei daar ! Wat is er met jou aan de hand ? schreeuwde de agent boos.

Jo-Jo mompelde iets en keek toen weer naar de kinderen.

— Niet weglopen, zei Jack tegen de anderen. Hij kan ons niet achterna zitten met de auto. We doen net of we hem niet zien.

Ze liepen de straat uit en spraken samen. Ze namen niet de minste notitie van de schreeuwende Jo-Jo.

De zwarte man kon zijn ogen niet geloven. Hoe waren de kinderen hier gekomen ? Er was geen bus, geen trein, geen kar, die hen naar de stad had kunnen brengen. Ze hadden geen fietsen en het was te ver om het op zo'n korte tijd te lopen. Hoe was het dan mogelijk, dat ze hier waren ?

De zwarte man haastte zich om zijn auto te stallen. Hij sprong uit de wagen en wilde de kinderen achterna gaan om hen uit te horen. Hij rende hen achterna, maar zij waren juist bij het grote hotel aangekomen, waar ze Bill Smugs zouden ontmoeten. Ze holden de trappen op.

Jo-Jo durfde de kinderen niet in het voorname hotel te volgen.

Hij stond onder aan de stenen trappen en keek hen pijnlijk verrast na. Hij was al ten zeerste verwonderd, hen in de stad aan te treffen, maar nu zij in het duurste hotel van de stad verdwenen, kende zijn verbazing geen grenzen meer.

Jo-Jo ging op de rand van de stoep zitten. Hij wilde wachten tot ze weer naar buiten kwamen. Dan zou hij hen in de auto zetten en thuis tegen Miss Polly zeggen, waar hij hen had gevonden. Zij zou er helemaal niet over te spreken zijn, als zij hoorde dat de kinderen haar zuurverdiende geld in een duur hotel opmaakten inplaats van een pakje boterhammen mee te nemen.

De kinderen gierden van het lachen, toen ze de trappen opholden.

Bill Smugs wachtte hen in de hal op. Hij wees de meisjes waar ze hun haar konden kammen en hun handen wassen. Een paar minuten later troffen zij elkaar in het restaurant voor de lunch.

(Wordt vervolgd.)

LEVE ONZE CLUB !

Kamperen lijkt eenvoudig Je zet je tent ergens neer, je legt een kampvuur aan en je gaat er omheen zitten, terwijl je oude trekkersliederen zingt, al of niet begeleid met mondharmonicamuziek.

In werkelijkheid komt er heel wat om de hoek kijken, waaraan je je zo op het eerste zicht niet zou verwachten. Bijvoorbeeld het waterprobleem. Jawel, het doodgewone, natuurlijke water zoals bronwater, putwater, enz. Wij zouden koffie zetten. De gemalen koffie hadden we al en de cichorei idem, maar waar moest het water vandaan komen ?

— We zijn... hm... niet erg slim geweest, om niet te zeggen dom, merkte Toon heel nuchter op. Wij hebben nu tientallen trekkers- en Indianenverhalen gelezen en altijd pleisteren die mensen ergens dicht bij een bron, maar wij hebben daar niet eens aan gedacht.

Ja, daar stonden we met onze mond vol tanden. Tenslotte stelde Walter voor om die kwestie op te lossen. Gewapend met een paar grote drinkbussen, trok hij er op uit. Fluitend liep hij de helling af en verdween in het struikgewas. Een half uur later was hij nog niet terug en wij begonnen ongerust te worden.

— Misschien werd hij opgepeuzeld door een leeuw ! grapjaste Richard.

— Of door een stier ! meende Fred.

Ik voelde, dat het mijn plicht was om een reddingsbrigade uit te sturen. Samen met Jos sloeg ik de richting in, waarin Walter verdwenen was, terwijl Fred en Richard er voor zouden zorgen, dat onze spulletjes er niet vandoor gingen. Nauwelijks waren we onder de bomen, of daar klonk een vreemd gesis boven ons hoofd. Spoedig ontdekten we daar onze vriend Walter in de top van een boom.

— Wat doe je daar ? riepen we.

— Wel, ik kijk uit, net als Duimpje. Alleen zoek ik water inplaats van een lichtje.

Hij had al een half uur tevergeefs naar water gezocht. Toen hij ons gehoord had, was hij vlug in de boom geklommen.

Beneden aan de helling stond een huisje, vertelde hij, waar waarschijnlijk wel water zou te krijgen zijn. Helaas, hij had de deur ongeveer ingebeukt, maar niemand had opengedaan.

Met ons drieën zouden we het nogmaals proberen. Tevergeefs. Teneinde raad liepen wij om het huis heen en warempel, daar stond een pomp. Een pomp dient om te pompen. Dat hebben we dan ook gedaan en eindelijk konden we dan koffie zetten.

We besloten, tegen de avond terug te keren naar het huisje, om ons te verontschuldigen voor de « diefstal » en toestemming te vragen om ons voortaan aan hun pomp te bevoorraden.

Met gerust geweten hebben we koffie gedronken. Hij was heerlijk.

TOON.

BELANGRIJK BERICHT

De laatste tijd krijg ik voortdurend brieven van lezers, die een ruilclub willen oprichten. Daar heb ik niets op tegen, maar... Jawel, er is een « maar » aan verbonden. Ruilen per correspondentie is een lastig ding. Vroeg of laat — en vaak heel gauw — worden de ruilers het oneens. Dat wil Robbedoes absoluut vermijden en daarom heeft hij al sedert jaren besloten, geen oproepjes voor ruilers meer op te nemen. Ook thans wil hij op deze beslissing niet terugkomen. Wel is het toegelaten, dat rakkers, die elkaar persoonlijk kunnen ontmoeten, een plaatselijke Robbedoesclub stichten en dan onder elkaar aan het ruilen gaan. Begrepen ? Ruilen per correspondentie wordt beslist afgeraden. Ruilen in een plaatselijke club en onder toezicht van de plaatselijke clubleider, is toegelaten.

OPROEPEN

Rakker A. Waegemans, Leopoldstraat 10, Mechelen, heeft een plaatselijke club gesticht. Doel : ruilen van prentjes en punten. Bezoek hem Donderdags van 2 tot 4 uur.

Rakker Werner De Rijcker, Langestraat 164, Brugge, heeft eveneens een plaatselijke club gesticht. Doel : ruilen van prentjes en punten.

Alle rakkers van Malderen en omgeving, die willen toetreden tot een plaatselijke Robbedoesclub, wenden zich tot rakker Roger Heyvaert, Lemmeken 15, Malderen. - Doel : sport en vermaak.

BRIEVENBUS

Old Surehand 29976, Hamont. — Van harte gefeliciteerd met je prachtige overwinningen op het groene veld. Het doet me werkelijk genoegen, dat het met je plaatselijke club zo goed gaat. Vele Robbedoesgroeten aan al je leden.



de BAARD en de KALE





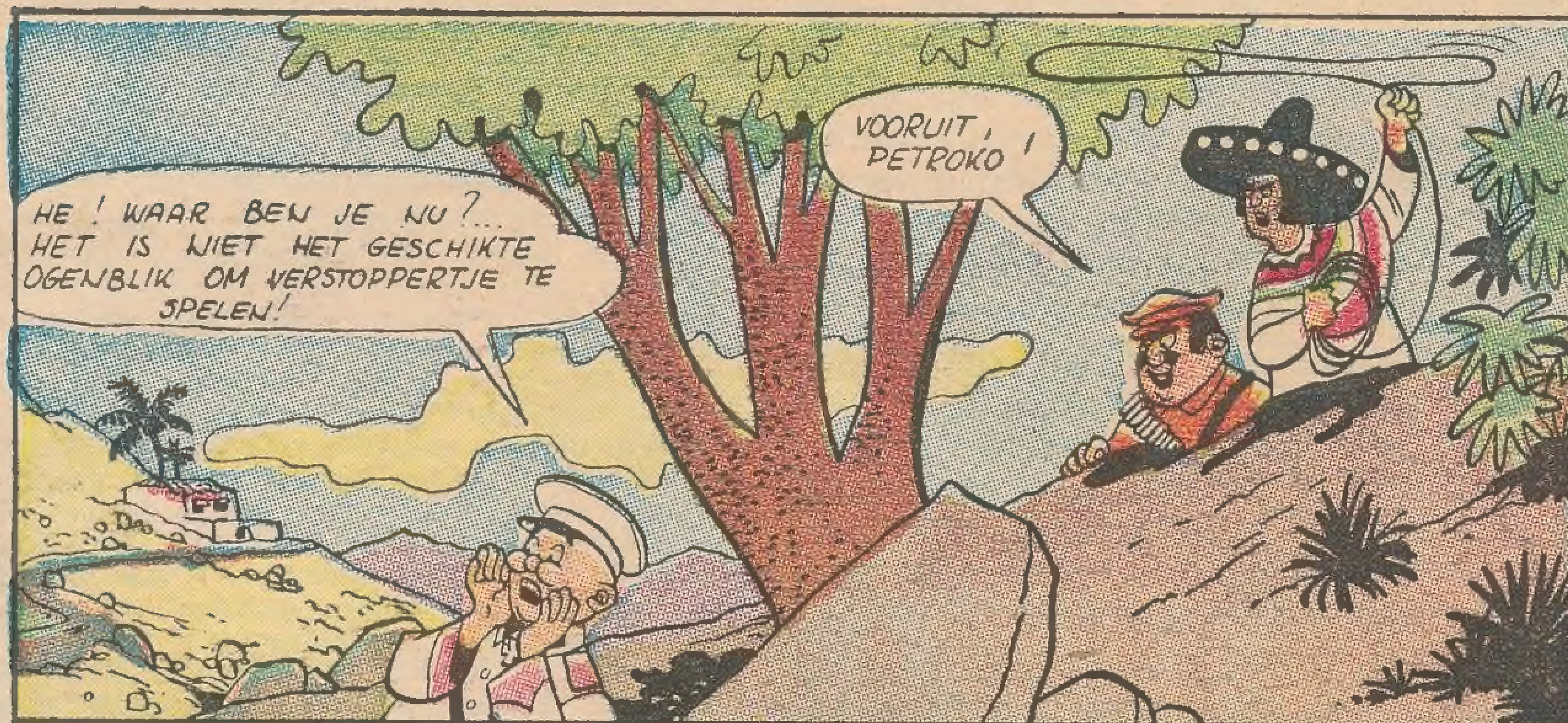


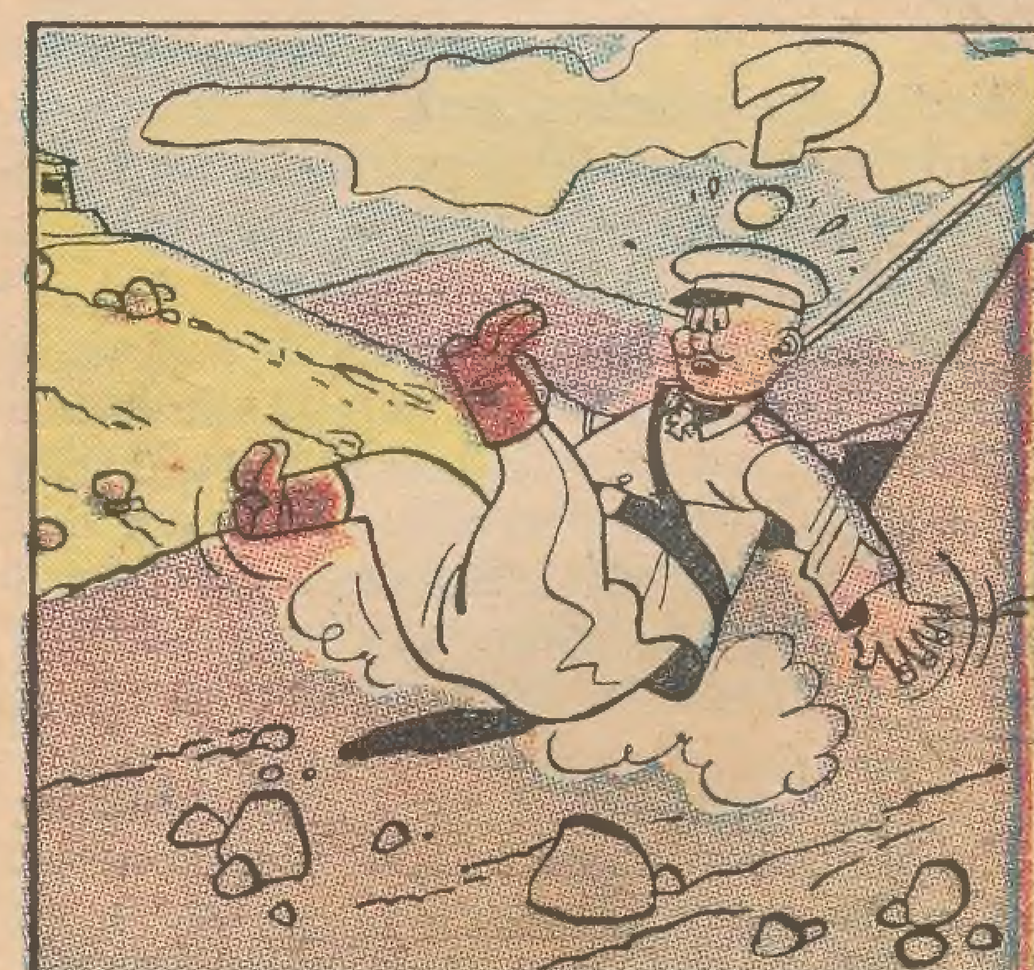




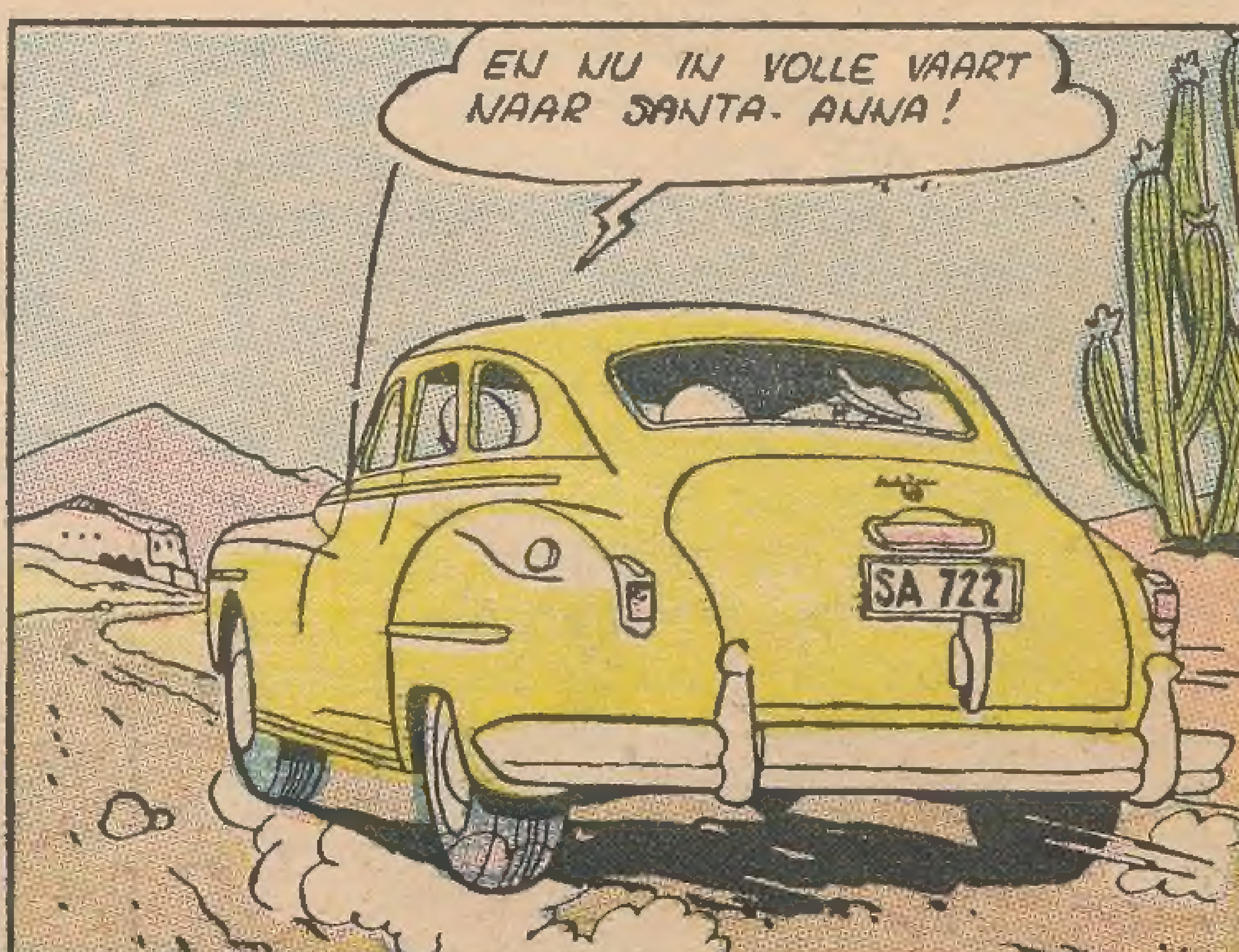


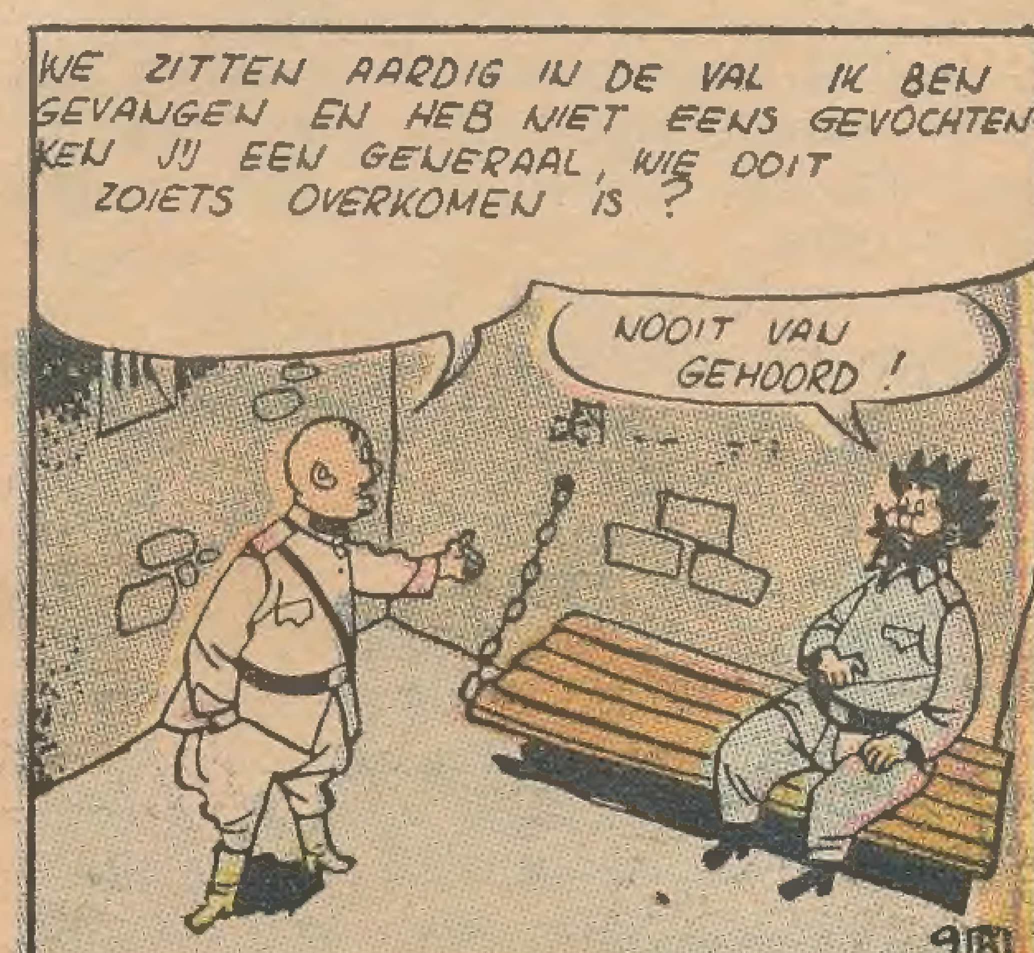












RIK RAKKERS

DOOR FRANK GODWIN

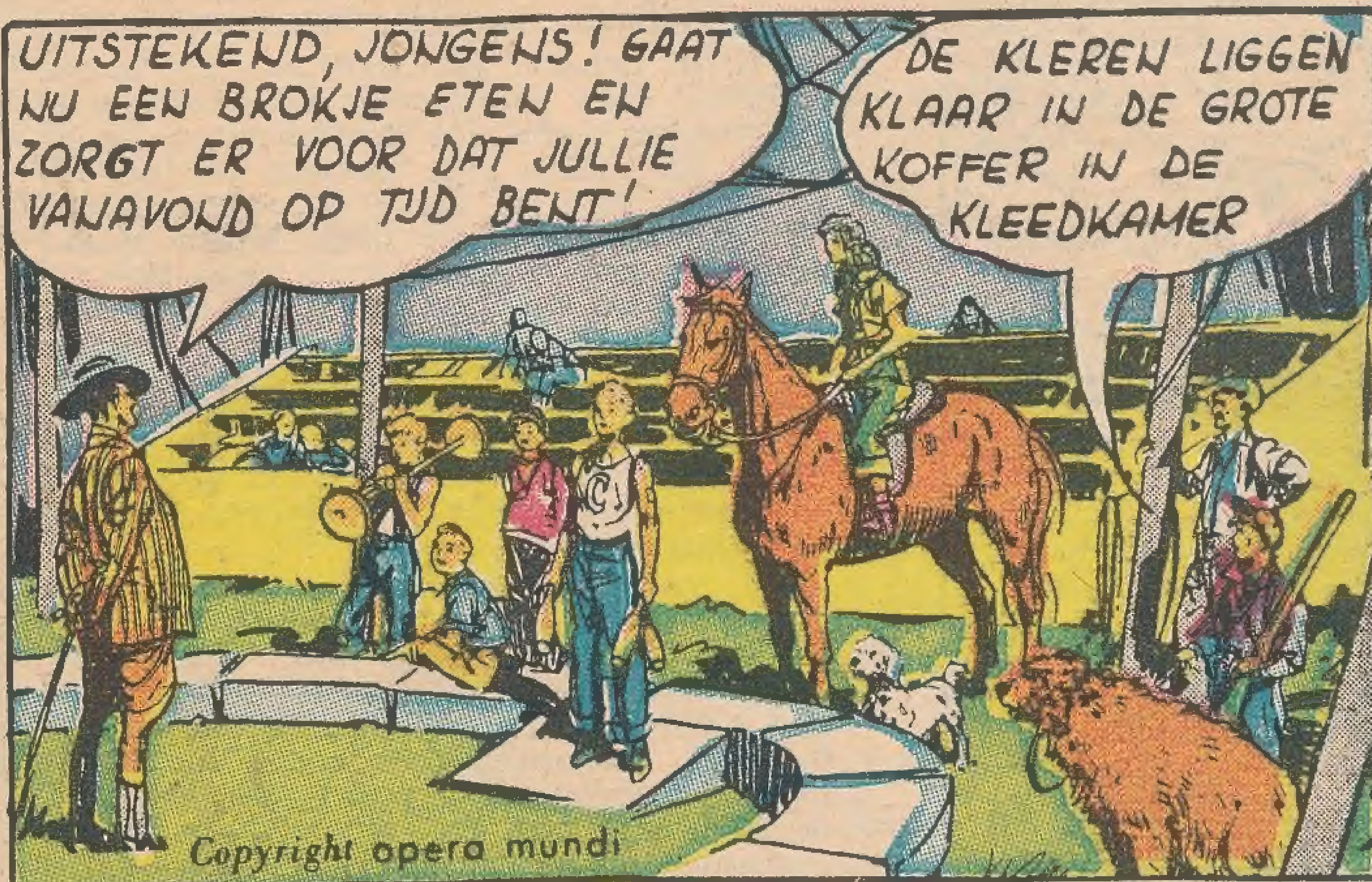








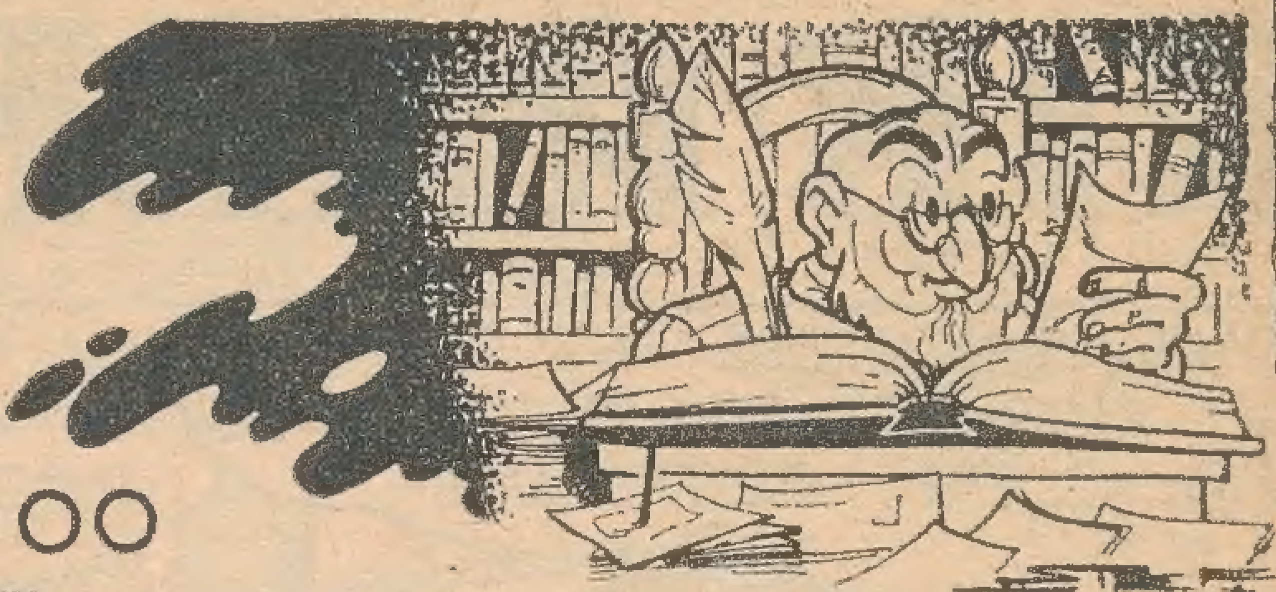




Copyright opera mundi



SNUFFELTJE VERTELT...











Wat te denken over de oude AUGUST SNIEDERS ? ?

Is sodanitraat een meststof .. of maakt men er vuurwerk mee ? ? ?

Kan Piet Kwabbernoot vuurwerk maken ?

Waaruit bestaat Bengaals vuur ? ?

Waarom kraken zevenslagers, pistonnekens en « vuurstenen » ? ? ?

Hoe wordt vuurwerk gekleurd ? ?

Ha, echt wat voor jullie !

AUGUST SNIEDERS

Velen zullen glimlachend hun neus ophalen en zeggen : waar die ouwe Snuffel nu nog mee voor de dag komt en toch houd ik vol : August Snieders is een zeer verdienstelijk schrijver. Maar je moet hem in zijn tijd plaatsen, **RAY IMPANIS** uit **Deurne Noord** (over je eerste vraag vond ik niets, hoor !) Wie stelde er toen belang in de literatuur ? Wie las er ? Practisch niemand ! Velen kónden eenvoudig nog niet lezen ! Hij heeft ons dit, samen met Conscience, geleerd.

Snieders is een Nederlander, geboren in 1824 te Bladel (Noord-Brabant). Hij was eerst letterzetter aan de Antwerpse krant « Het Handelsblad ». Hij werkte daar zó voortreffelijk dat hij daar amper 25 jaar oud, reeds hoofdopsteller was ! Gedurende een halve eeuw diende hij zijn volk, niet enkel door zijn dagbladartikels, maar ook en vooral met zijn talrijke verhalen en romans uit het maatschappelijk en het huiselijk leven. Die waren natuurlijk — de tijd was immers zo — erg « romantisch ». Er werd veel in geweend en de maagden hadden er ook blonde lokken, net als bij Conscience... Het aantal zijner werken blijft ook niet bij dat van Conscience achter, hoewel hij toch niet zó belangrijk is. Hij schreef geen « Leeuw van Vlaanderen ! »

Vooral bekend van hem is : De arme Schoolmeester, Oud Speelgoed, De Dorpspastoor, Antwerpen in brand, De Orgeldraaier, De Wolfjager, enz... En zullen zijn werken de tijd niet weerstaan en zijn ze nu reeds verouderd, hoeveel schrijvers zullen, als deze vrome man, op hun oude dag kunnen verklaren : « Ik heb geen enkel beeld de wereld ingezonden, waarover ik te blozen heb ?

DE WESP uit **Heist op de Berg** heeft een schitterend vuurwerk gezien en nu zou hij graag weten, hoe die mooie « fusees », die verrukkelijke « krakers », zevenslagers en wat weet ik al vervaardigd worden.

De vuurwerkmakerij, rakkers, is een oud kunstambacht. Eén van die oude kunstambachten, die aan 't verdwijnen zijn. Wie kent nog een echte vuurwerkmaker ? Zelf moet je natuurlijk aan zoiets niet beginnen, al is het op zichzelf een tamelijk onschuldig bedrijf. Piet Kwabbernoot heeft het ook eens geprobeerd, maar hij kwam nooit verder dan een rookgordijn en een heidebrand!

In het vuurwerk onderscheiden wij drie soorten stoffen : 1. een brandbare stof, 2. een zuurstofgevende stof, om de verbranding te bevorderen en soms ook een stof, die de verbranding moet tegenhouden...
3. stoffen, die kleur, geluid en de beweging moeten aanbrengen.

De stoffen die voor « de brand » zorgen, zijn meestal houtkool, roet en zwavel. Ook kaliumnitraat (salpeter) en kaliumchloraat. Dit laatste geeft bij de ontbranding veel meer helderheid. Wil men de verbranding vertragen dan voegt men fijn gemalen zand of talk bij. De eenvoudigste vorm van vuurwerk is het bekende « Bengaals vuur », dat rustig een hemelse gloed verleent aan het nachtelijk landschap, zonder knallen, met slechts het suizen als van fonteinen ! Een formule voor Bengaals vuur ? Een vuurwerkmaker zal twintig delen salpeter, drie delen houtkool, drie delen zwavel, vijftien delen kaliumchloraat vijftien delen fijn zand nemen. Nadat hij het goedje fijngemalen en gemengd heeft, heeft hij zijn grondstof voor rose Bengaals vuur. Alle andere kleuren worden verkregen door scheikundige stoffen, bijvoorbeeld : magnesium of antimonium geven schitterend wit licht, natrium geel, bariumzouten groen, koperzouten groenblauw licht. Rood- en oranjelicht wordt verkregen door strontium-caliumzouten, enz... enz... Te lang en.. te droog om alles te vermelden. Bij gewoon vuurwerk worden de kleuren op dezelfde wijze verkregen. Er zijn echter tal van kunstgrepen en middeltjes nodig, om allerlei afwisseling in kleur en beweging aan te brengen. Verandering van kleur wordt verkregen door opeenvolgende mengsels met verschillende metaalzouten, die achter elkaar tot verbranding komen. Je krijgt trouwens niet altijd een egale kleur ! Fijne stofjes kool geven onder meer roodgele vonken. Fijngemalen porselein plus meelpoeder geven een langstralig vonkenvuur, zinkvijlsel een blauwachtige vonkenregen, terwijl geel kopervijlsel (messing) een bleekgroene en rood kopervijlsel een blauwgroene vonkenregen bezorgen. Wisten jullie dat sodanitraat aan het vuurwerk een gele kleur geeft ? ? ?

Er zijn dan nog stoffen, die zorgen voor het wegschieten in de ruimte, voor het kraken, (stibium met zwavel vermengd, hetzelfde als voor de... pistonnekens en de « vuurstenen »), lonten, die de vuurpijlen ontsteken en kleine lonten die, in de vuurpijl zelf, zorgen voor het juist berekende tijdstip der ontbranding. Daaruit begrijpen jullie wel, dat « vuurwerk maken » geen kinderspel is, maar een echt kunstenaarsambacht. Dat het heel wat handigheid en ondervinding vergt en vakkennis. En ook... hangt men niet àlles aan de neus van Snuffeltje ; Er bestaat nog zoiets als fabrieksgeheim !... Maar nu weten jullie toch de hoofdzaak !

En daarom roepen we vergenoegd :

Met Robbedoes vooruit en vooraan !...

En tot kijk !

Jullie toegenegen aartsrakker,

SNUFFELTJE





SPITFIRE en SEAFIRE-OVERZICHT

In antwoord op een vraagje geven we hier een overzicht van alle versies van de bekende Spitfire en Seafire-vliegtuigen. Gegevens voor dit overzicht ontleenden we o.m. aan het, helaas, thans niet meer verschijnende, tijdschrift « The Aeroplane Spotter ».

Het is een jaar-overzicht. Let vooral op de gebruikte motor !

1936. — Het prototype F37/34 komt uit, voorzien van **Merlin**-motor.

1938-1941. — Uit het prototype ontstaan de Mk 1A en de Mk 1B. Uit de Mk 1A spruit de Mk 2A voort en uit de 1B de 2B. Uit 1A ontstaan ook de P.R. Mk 4. Vervolgens komen we aan de Mk 3 en Mk 5C, die op hun beurt van de Mk 2's afstammen. Als broers kunnen we de Mk 5A en Mk 5B beschouwen, waar echter ook weer andere types uit ontstaan. Uit deze Mk 5A ontstaan immers de PR Mk 7 en uit de 5B zelfs drie versies : de HF Mk 6, de Seafire Mk 1, de Spitfire met landingshaak (voor vliegdekschepen) en — maar dan is het al 1942 — de Spitfire op drijvers. Al deze toestellen zijn van de **Merlin**-reeks.

In de **Griffon**-reeks hebben we in die periode slechts 1 model en wel de Mk 4.

1942. — Alle modellen, die in dit jaar uitkomen, zijn zij-vertakkingen, en volgen de algemene lijn der ontwikkeling niet. Het zijn de reeds genoemde Spitfire op drijvers, de PR Mk 11, de Mk 9 en de Seafire Mk 2. Dit voor de **Merlin**-reeks.

In de **Griffon**-reeks hebben we de Mk 12 en de Mk 20. Deze laatste is een rechtstreekse afstammeling van de Mk 4 uit de periode 1938-41.

1943. — De PR Mk 13 ontstaat rechtstreeks uit de PR Mk 7. De Mk 7, die weer in de algemene ontwikkelingslijn ligt, is verwant aan de PR Mk 11 en wordt gevolgd door de Mk 8, eveneens in de algemene ontwikkelingslijn. Allen zijn **Merlin**-machines. Er zijn dit jaar geen nieuwe machines in de **Griffon**-reeks.

1944. — In de **Merlin**-reeks zien we alleen zijtak-ontwikkeling : de PR Mk 10, ontstaan uit de PR Mk 11 (eigenaardig, maar toch waar !) ; de LF Mk 16, ontstaan uit de Mk 9 en de Seafire Mk 3, ontstaan uit de Seafire Mk 3. In de **Griffon**-reeks vinden we de F Mk 21 op de algemene lijn van ontwikkeling, de F Mk 14, ontstaan uit de Mk 8 van 1943.

1945. — Het einde van de reeks nadert ! Geen enkel nieuwe **Merlin**-machine meer ! De hoofdlijn van ontwikkeling eindigt in de F Mk 18, afkomstig van de Mk 8 uit 1943 en in de F Mk 22, afkomstig van de F Mk 21. Als zij-lijn ontwikkelingen krijgen we nog : de Seafire F Mk 45, gesproten uit de F. Mk 21 van 1944 ; de PR Mk 19, ontstaan uit de PR Mk 10 van 1944. De Seafire Mk 15, die op zijn beurt de Seafire F Mk 17 doet ontstaan, en zelf voortkomt van de Seafire Mk 3. De Seafire F Mk 46, die voortspruit uit de F Mk 22 en op zijn beurt de Seafire F Mk 47 doet ontstaan.

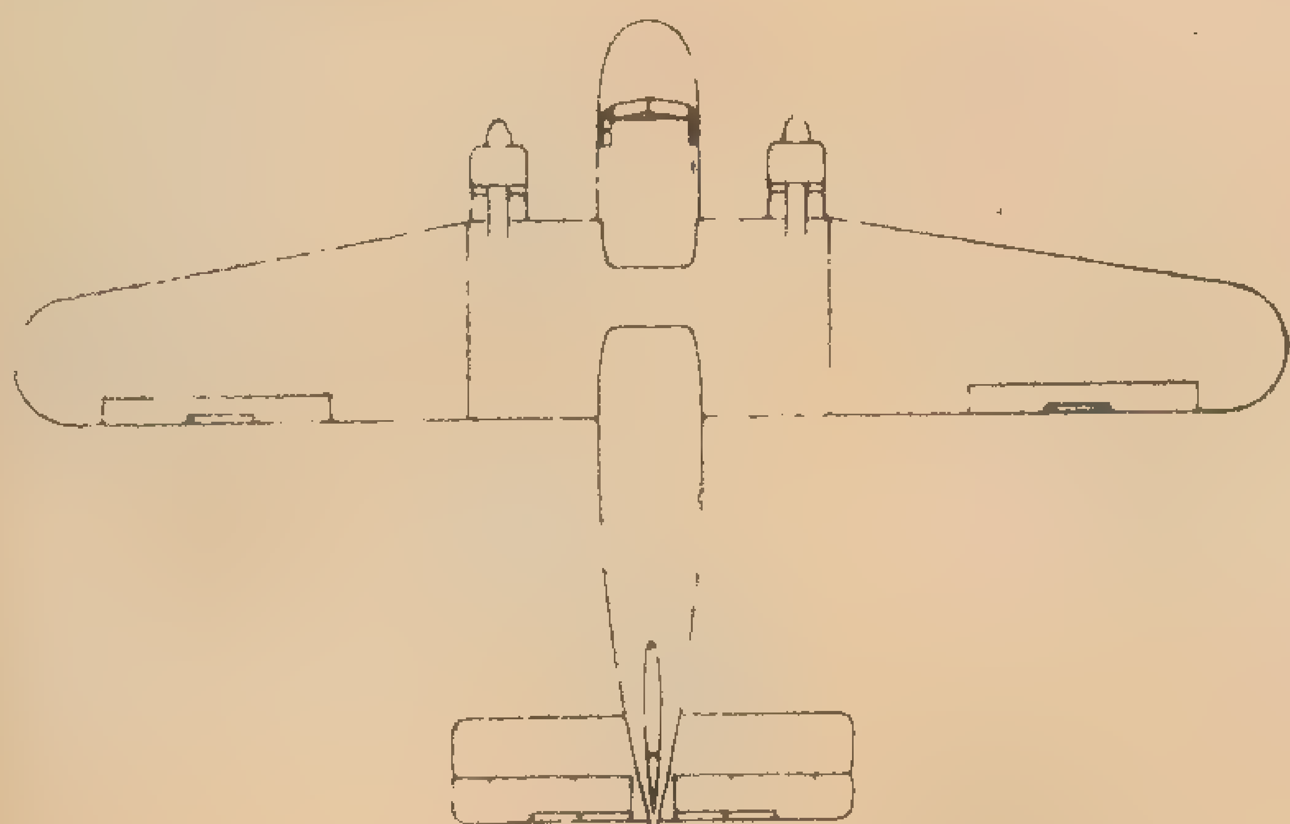
Daarmee is de Spitfire-ontwikkeling wel afgelopen. Gaan we nu nog even na, hoe de hoofdlijn, die de ontwerpers steeds gevolgd hebben, verloopt. Zij begon bij de Mk 1, ging over de Mk 2 naar de Mk 3 en zo naar de Mk 5C. Dan naar de Mk 7, de Mk 8 en van daar naar de F Mk 18. Voor de Mk 7 slaat ze af naar de F Mk 21 en gaat zo naar de F Mk 22. Ze eindigt dus bij F Mk 18 en F Mk 22.

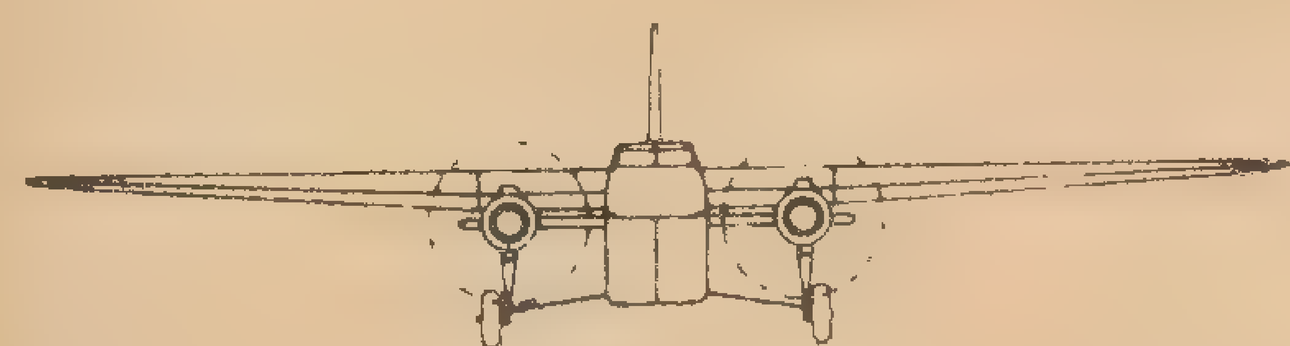
Aldus hebben we een bondig, maar volledig betrouwbaar overzicht der ontwikkeling van dit bekende vliegtuig.

Maken jullie nu maar eens de « stamboom » op van al die Spit- en Seafires !

Vlieger BOB.







ONS MAATSCHETSENHOEKJE :

BRISTOL WAYFARER 22-A

Uitgerust met twee Bristol Hercules 672 stermotoren van 1700 p.k. elk. In dienst op verscheidene plaatsen ter wereld, voor een aantal uiteenlopende burgerlijke en militaire doeleinden.

Spanw. 32,93 m. Lengte 20,08 m. Totaal gewicht 18,145 Kgr. Kruissnelheid 260 Kmu. Passagiers 32.

(Maatschets Copyright Aeronautics.)

EEN NIEUW ITALIAANS SPORTVLIEGTUIG !

De **« Construzioni Aeronautiche Giovanni Augusta »** kwam onlangs uit met haar nieuwste product, de **Augusta CP-110.** Het betreft hier 'n vierpersoons sporttoestel, laagdekker met intrekbaar onderstel. Het toestel is zeer modern uitgerust met een volledig stel vlieg- en motorinstrumenten, blindvlieginrichting, radio enz. Het intrekbare onderstel is van het neuswieltype. Landingskleppen zijn aangebracht. De motor ontwikkelt een vermogen van 145 PK en drijft een bestuurbare schroef. Het vliegtuig is, naar ervaren sportvliegers beweren, zeer gemakkelijk te vliegen en bezit goede start- en landingseigenschappen. Uitwendig doet het toestel ons wel enigszins denken aan de voor-oorlogse Duitse Messerschmitt Me 108 « Taifun ».

De gegevens zijn als volgt : Spanwijdte 10.60 m. Lengte 7,30 m. Leeggewicht 680 Kgr. Lading 420 Kgr. Totaal gewicht 1100 Kgr. Maximumsnelheid 275 Km./u. Kruissnelheid 240 Km./u. Landingensnelheid 90 Km./u.

Het toestel is geheel in hout. De prijs moet ongeveer 400.000 fr. of fl. 39.900 bedragen.

BRONZEN

Op een late zomeravond stond ik in gedachten verzonken te luisteren naar de blije jubelende stemmen van een carillon.

De trillende, buitelende klanken fladderden speels weg over de daken van de oude stad en ik voelde iets warms opspringen in mijn hart.

Plotseling stond hij naast me.

Het was maar een gewone, alledaagse man. Ik kende hem niet maar door de zonderlinge wijze waarop hij mij aankeek, voelde ik instinctmatig, dat hij mij iets zeggen wilde en ook zag ik direct, dat hij iets met het klokkenspel te maken had.

— Er bestaat geen heerlijker muziek dan dàt, mijnheer, waagde hij te zeggen.

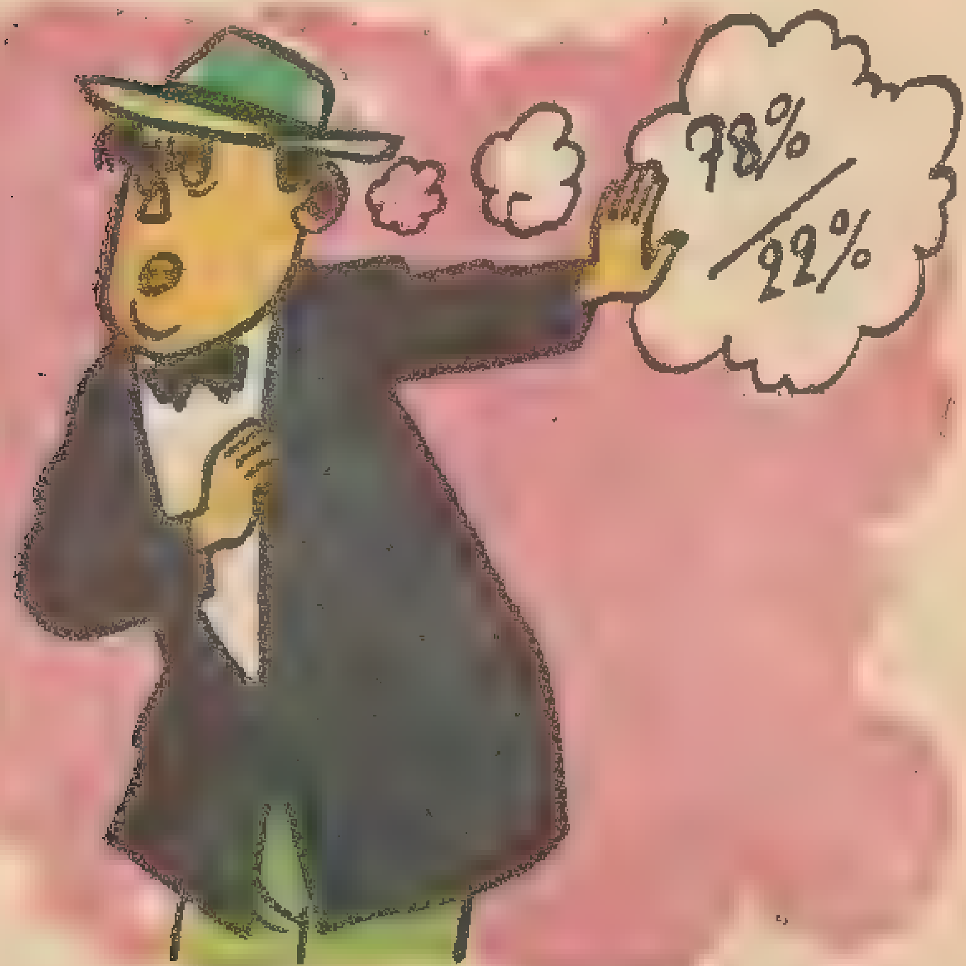
Met dàt bedoelde hij het carillon want zijn hoofd wees in de richting van de stadhuistoren.

— Hoort u, hoe die lichte, zuivere klanken weg-ijlen op de blauwe lucht ?

Het kon wel een dichter zijn !

— U moet mij een dezer dagen eens komen bezoeken, mijnheer ! Ik ben klokkengieter van beroep !...

En... op een Woensdagochtend stond ik plotseling voor de klokkengieterij. Ik moet eerlijk bekennen, dat deze « fabriek » een bittere teleurstelling voor mij was. Het gebouw leek meer op een vervallen boerderij dan op een klokkengieterij.



78 % + 22 % is geen toverformule, maar de samenstelling van de klokspijs !



Zij worden gedoopt als kinderen.

Eigenlijk bekroop mij de lust om weg te gaan, maar jammer genoeg moest ik een half uur op de bus wachten en daarom besloot ik om het avontuur toch maar te wagen.

En ik moet eerlijk bekennen, dat « het avontuur » een verrassing voor mij werd.

Toen ik in de klokkengieterij stond, voelde ik direct, dat iedere handeling, de geringste beweging berekend en uitgebalanceerd was.

Er ging een stille wijding van uit alsof men in een kerk stond.

In een witgloeiende oven wordt de klokkenspijs verhit tot een temperatuur van ongeveer 1400 graden. Als leek kan ik mij natuurlijk vergissen, maar ik weet zeker, dat de gieter zelf, als vakman niet tevreden zal zijn met een losse raming. Hij kent tot op één graad nauwkeurig de temperatuur, die hij nodig heeft. Tijdens het verhitten van de oven wordt de klok, die gegoten moet worden, in kleivorm nagemaakt. Dat vergt nogal wat tijd. Intussen begint de logge klokspijs te koken want luie luchtbellen werken zich langzaam uit de massa naar de oppervlakte en puffen uit elkaar.

Een van de arbeiders trekt voorzichtig een schuif open en de gloeiende spijs loopt uiterst traag door een smalle geul in de vorm. Ik zeg, uiterst traag om te vermijden, dat zich luchtbellen vormen in de klokmantel want hierdoor zou de nieuwe klok haar klankenzuiverheid verliezen.

Het gieten is in feite niets bijzonders want zo gebeurt het practisch in iedere ijzergieterij.

Na de afkoeling wordt de kleivorm weggeslagen en dan eerst begint het eigenlijke vakmanschap. Nu wordt het zaak om aan de klok een zuiver klankgevoel en persoonlijkheid te geven. Na de afkoeling en de ontmanteling staat de klok daar in ongepolijste vorm. Met behulp van een zandstraal wordt de buitenmantel gepolijst en gevijld. Als men klaar is met dat werk, dan breekt eindelijk het grote ogenblik aan.

De klok moet beginnen te « leven » en dat is voor de klokkengieter telkens weer een groots moment.

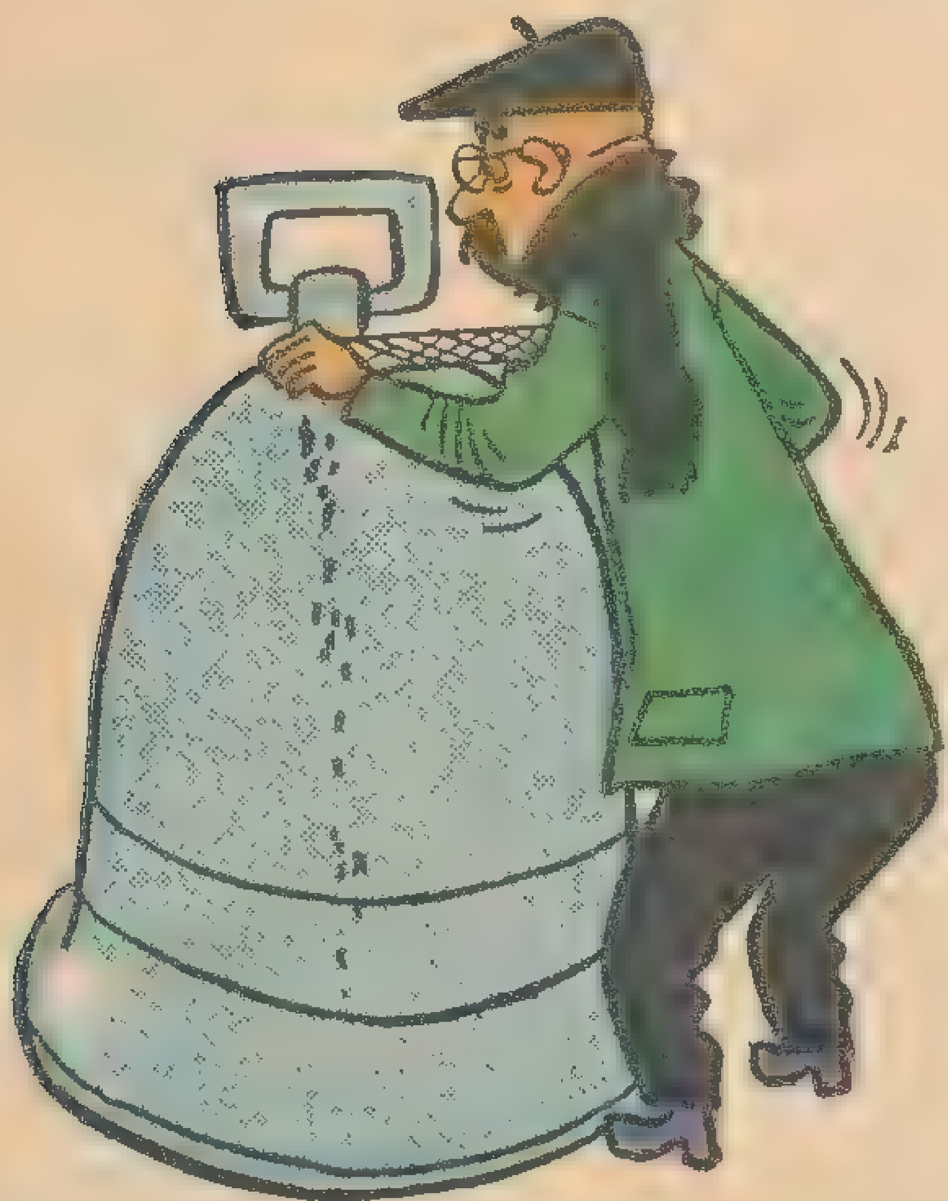


Het was maar een gewone man !

Nog nooit in mijn leven heb ik zoveel toewijding, liefde en vakmanschap ontmoet tijdens een handeling als deze.

Het stemmen van een klok is, als ik mij zo mag uitdrukken, het laten trillen van een metalen massa op

STEMMEN



De mantel wordt gepolijst.

een verlangde en gewenste intonatie of klank.

Het is voor de stemmer geen heksentoer om de juiste toon of klank te vinden, maar wat hij vooral tracht te bereiken, dat zijn de harmonische tonen, die met de grondtoon meeklinken. Dat wil dus zeggen de intonaties, die ontstaan in de verschillende octaven, die zich van de hoofdtoon afklanken en dat geeft aan de klok haar eigen stijl en persoonlijkheid.

Door uiterst voorzichtig bijvijlen en punten van de klok verkrijgt de stemmer uiteindelijk de gewenste klank, rijk, vol en warm.

De stemmer staat te genieten als hij haar zijn eigen werk luistert. Het is precies of hij een hemelse muziek hoort.

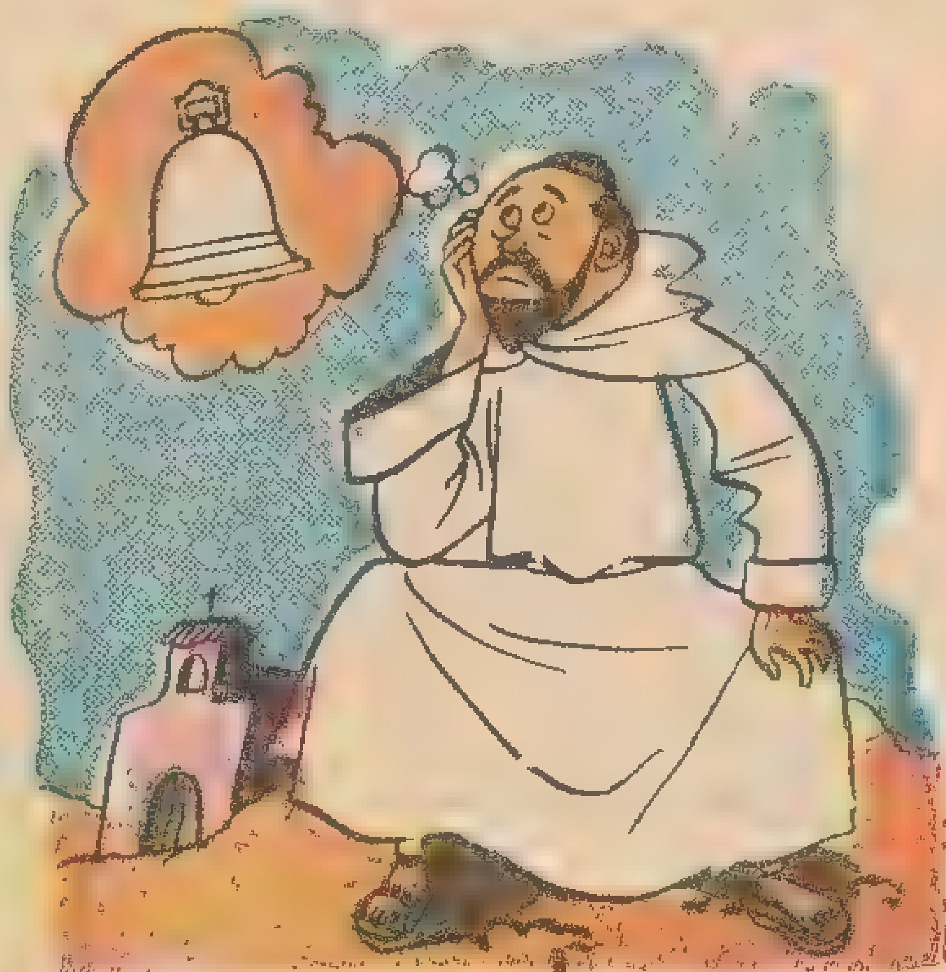
De toonmeter is ongetwijfeld een scherpe rechter, maar ik verdenk er onze vakman zeer sterk van, dat hij meer vertrouwt op zijn uiterst fijn gehoor dan op zijn technisch instrument.

Na afloop van de werkzaamheden was hij zo vriendelijk en nodigde mij uit om te blijven eten. Aan tafel vertelde hij mij een paar grappige geschiedenissen en ik moet toegeven, dat er aardige dingen bij waren.

Hij vertelde mij, dat Pater de Foucauld, de beroemde kluizenaar van de Sahara, in de woestijn van Beni Abbès een klein kapelletje had gebouwd. Toch was Pater de Foucauld niet tevreden over zijn werk. Hij miste een klein klokje in zijn kerktorentje om Gods zegen in deze oneindige woestijn over de verlaten volkeren af te roepen. In een van zijn vele brieven vroeg hij om een klein klokje voor zijn kerkje.

Op zekere dag werd op een militaire post in de woestijn een vaatje afgeleverd met de vermelding « Koel Bewaren. »

Het vaatje was geadresseerd aan Pater de Foucauld.



Er ontbrak nog iets aan zijn geluk.

Koel bewaren ? Hoe kan dat nu in een barre woestijn ? Het geheimzinnige vaatje werd, voor zover dat mogelijk was, met moederlijke zorgen omringd. Men zocht een schaduwhoekje op en om het half uur werden natte compressen om het vaatje gelegd in afwachting, dat men de bestelling ginds ergens in de onmetelijke zandvlakte kon afleveren.

Met duizend voorzorgen slaagde men er eindelijk in om het vaatje op de plaats van bestemming te krijgen.

Het tonnetje werd op een schraag geplaatst, het kraantje werd opengedraaid, maar er viel geen druppel te bespeuren. Hoe kon dat nu ?

Misschien zat stuifzand in het kraantje !

Het kraantje wordt aan een nauwkeurig onderzoek onderworpen. Het wordt voorzichtig losgeschroefd, schoon gemaakt en deskundig op de oude plaats bevestigd. Nu is het grote ogenblik eindelijk aangebroken. Het kraantje wordt weer opengedraaid, maar het vaatje bewaart zorgvuldig zijn geheim.

De officier, die de zending begeleidde, wordt bleek rond de neus. Zweetdruppels parelen op zijn vaderlands voorhoofd. Drommels, dat vaatje kan toch niet leeg zijn. Het weegt toch zwaar !

Plotseling krijgt Pater de Foucauld een ingeving.

Met een paar hamerslagen wordt de spon weggewerkt. Men kijkt door de opening Er zit iets hards in het vaatje.

Het tonnetje wordt vakkundig afgebroken en wat zit er in ? .

Een klein, mooi lief lachend klokje !

Het klinkt en Pater de Foucauld luistert ontroerd naar de zuivere klanken die hem doen denken aan het verre vaderland.

Men kende geen andere oplossing en daarom had men het klokje in een vaatje verpakt.

W. MYRTAL.



Men draait, maar niets !...

HUP ROBBEDOES —



Robert, onze kampioen-hordenloper in de dop, maakt goede vorderingen. Ik pak hem dan ook niet zacht aan!

Om zijn bewegingen stijl te geven, beginnen we eerst met het voorste been alléén, daarna met het achterste.

Met het voorste been gaat het prima, maar dat is ook het gemakkelijkste! Heel vlot weet hij het juist te strekken. Eerst marcherend en daarna lopend weet dit been een denkbeeldige of werkelijke haag te « nemen », terwijl we daarbij nog niet letten op het andere been.

Dan doktoren we aan het achterste been. Eerst staande, dan marcherend, dan lopend, totdat ook dit been een haag behoorlijk weet te nemen.

Nu mag Robert opnieuw met beide benen proberen. Daar gaat hij over de haag! Wat een verschil met vroeger! Het gaat als gesmeerd nu, ook met het achterste been. Er zit ras in dit kereltje!

— Je stijl is al stukken beter. Nu gaan we oefenen voor de afstand tussen de hagen.

Een, twee, drie, hup! Een, twee, drie, hup!... Robert zet drie passen en wipt dan over een denkbeeldige haag. Niet kwaad! We meten de passen van zijn spijkerschoenen... Ja, dat is de goede afstand.

— Durf je nu wat moeilijkers aan?... Ja?

Ik plaats twee hagen, zo, dat er maar één stap tussen kan zijn. Start! Een, twee, drie, hup! Een, hup! Ja hoor, het lukt!

— Prachtig! Nu drie hagen op normale afstand. Laat zien, wat je kunt! Helemaal in orde is het nog niet. Niet zoals die hordenloper, die bij zijn training op elke horde een potloodje legde en niet eerder tevreden was, dan wanneer het potloodje viel, maar de haag niet geraakt werd! En ook nog niet zo automatisch als die andere, die geblinddoekt de horden durfde te nemen zonder iets te raken! Maar Robert mag toch al gezien worden. Hij komt er wel, want hij heeft aanleg, durf en... doorzettingsvermogen!

FRANK.

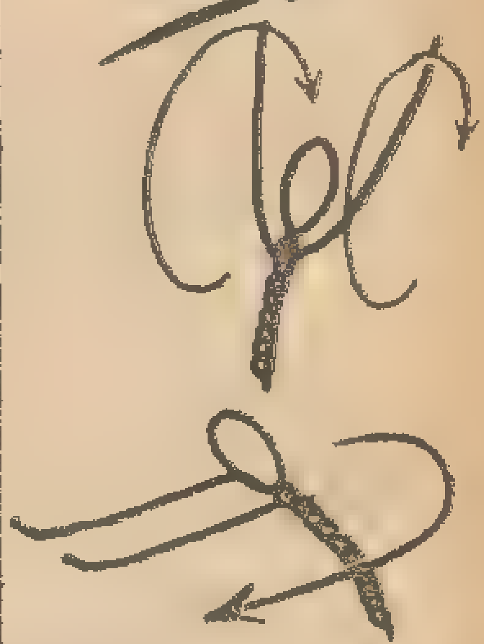




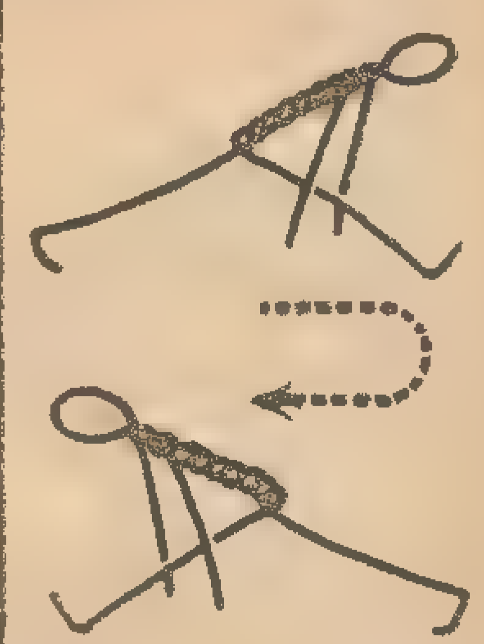




Wij beginnen de dag...

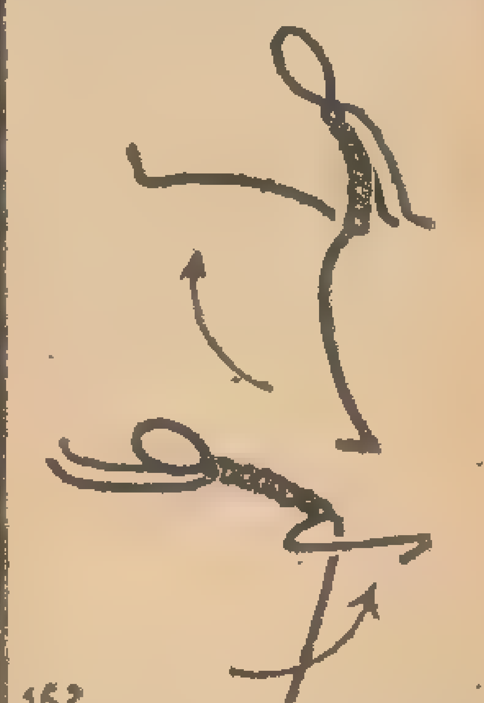


614
ARMEN RONDZWAAIEN EN DAN STREKKEN - ARMEN GESTREKT OPZWAAIEN EN DAN VAN ACHTER NAAR VOREN BRENGEN DAT TELKENS NA DRIE ARMZWAAIEN!



624
STAND ZOVER MOGELIJK NAAR VOREN, DAN OMDRAAIEN. - HET LICHAAM ZOVER MOGELIJK NAAR VOREN, ARMEN LATEN HANGEN ZICH LANGZAAM OP DE VOETEN OMDRAAIEN

634
ZITTEND ROMP DRAAIEN - IN DE ZITPOSITIE VAN 631, ARMEN GESTREKT OMHOOG. ROMP DRAAIEN VAN RECHTS NAAR LINKS EN OMGEKEERD



167
BEEN OPWAARTS GOOIEN MET BUIGING VAN DE ROMP. DAARNA HET ANDERE BEEN BUIGEN: EERST HET ENE BEEN NAAR VOREN GOOIEN, DAN OEF. 166 UITVOEREN.

BENEN











LOPEND: OEFENEN MET HET VOORSTE BEEN ALLEEN

MARCHEREND: OEFENEN MET HET ACHTERSTE BEEN ALLEEN

LOPEND: OEFENEN MET HET ACHTERSTE BEEN ALLEEN

DE MANEVISSER

Te-Si-Foe werkte als hoeveknecht bij Wang-Lung.

Erg snugger was hij niet. Hij was zelfs uitgesproken dom.

Luisteren jullie eens naar wat de arme sukkel overkwam, toen het 's nachts volle maan was.

Sommige Chinezen zijn maanaanbidders en het gekke van het geval is, dat hun verering toe of afneemt, naarmate de maan wassende of afgaande is. Hoe voller ze praalt, hoe inniger verering. Laat ze zich niet zien, dan bemoeien de « Zonen des Hemels » zich ook niet met haar !

Nu, die avond vertoonde de nachtvorstin zich in al haar glorie. Dus kende de verering der Chinezen ook geen grenzen.

Wang-Lung, zijn gezin en zijn knechts en meiden, lagen in het veld voorovergebogen met het hoofd tegen de grond en de rijke boer bad voor, hardop, een hele litanie :

— Maan, ronde Maan, laat uw schoon aanschijn over ons lichten...

— Laat uw schoon aanschijn over ons lichten, herhaalden allen in koor.

— Zilveren Maan, geef dat de komende oogst ons veel zilveren yen's oplevert...

— Geef, dat de komende oogst veel zilveren yen's oplevert !

En zo ging het door :

— Geef dat ik mijn vrouw de met gouddraad geborduurde kimono kan kopen... Dat mijn kleine Jang zijn mooie vlieger met drakekoppen krijgt... Dat mijn dochtertje haar parelmoeren halssnoer dragen mag... Dat ikzelf nog een stuk grond bij kan kopen van Ma-Tsjoe, mijn buurman.

En steeds herhaalde het koor de smekingen.

Dat duurde al meer dan een uur en Wang-Lung was nog doorgegaan, als zijn vrouw hem niet had aangestoten en gezegd, dat het tijd was om thuis te gaan feesten. Er was ook nog het feestmaal ter ere van de maangodin !

Ogenblikkelijk stopte de litanie. Een slotgebed en allen haastten zich naar de grote boerderij, waar een overvloedig maal wachtte. De vrouw en haar dienstmaagden hadden zich werkelijk overtroffen.

En er werd zo stevig rijstbrandewijn bij gedronken, dat er niet genoeg bleek ! Daarom stuurde Wang-Lung zijn knecht Te-Si-Foe naar zijn buurman om nog een kruik te lenen.

Toen de knecht met de kruik terugkwam, kreeg hij het uitstekend idee, eens te proeven of de « saké » (rijstbrandewijn) van Ma-Tsjoe wel goed was. Waarom anders die zware kruik nog verder slepen !... De drank bleek werkelijk zo goed, dat hij er meer van dronk dan goed voor hem was ! Toen hij de kruik opnieuw op zijn schouder hees, bleek ze verdacht lichter te zijn !...

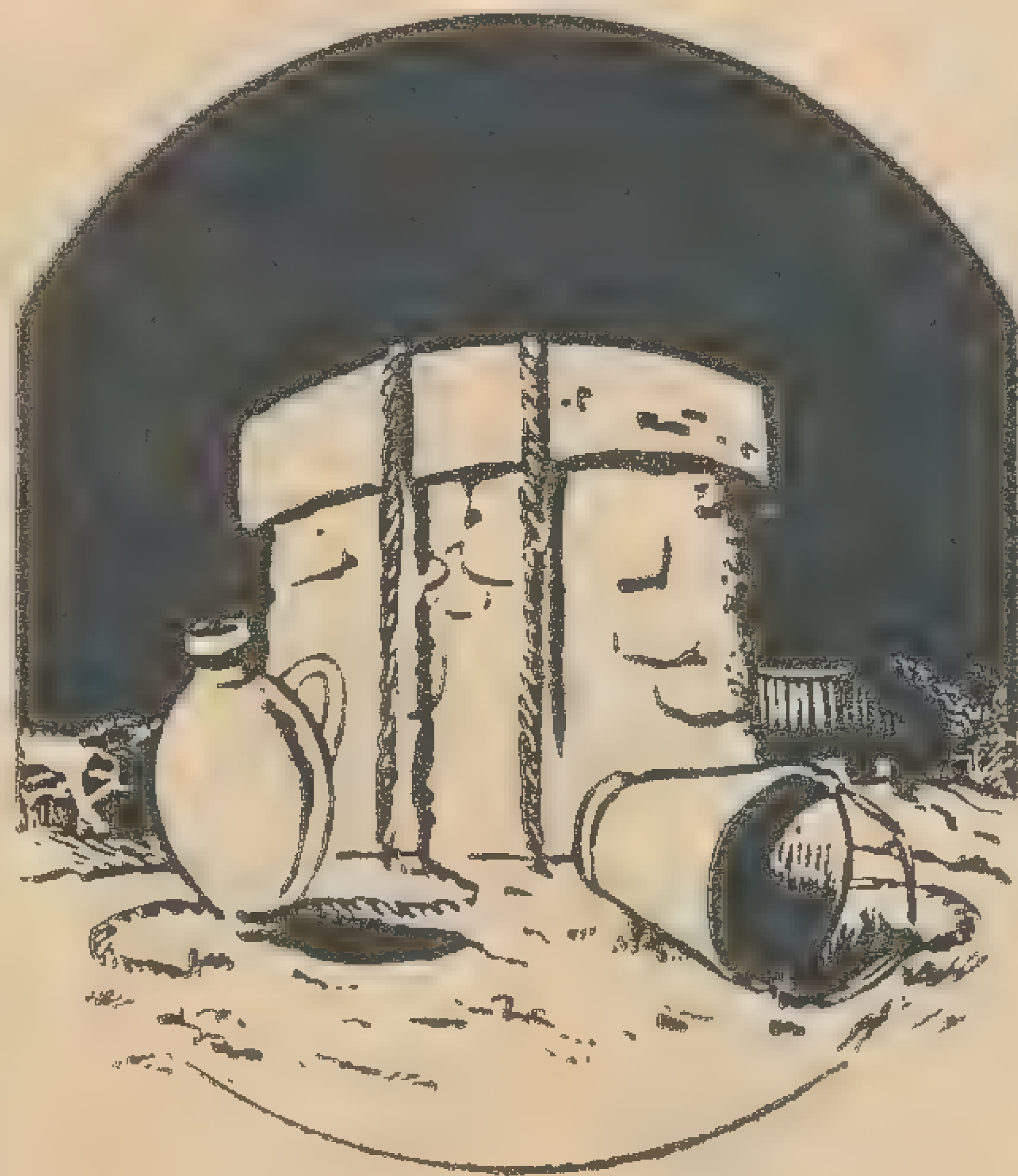
Toen schoot een nieuwe gedachte door het brein van Te-Si-Foe :

— Mijn meester mag niets merken, dus heb ik de kruik bij te vullen... Om bij te vullen, moet er iets bij... Waarmee zal ik dan bijvullen ? el, met water natuurlijk ! Ha, ha, met water !...

Hij grinnikte bij dat prachtidee en waggelde naar de put. Toen hij echter de putemmer in het water meende te laten, zag hij in het water een prachtige volle maan spiegelen.

— Hemelse goedheid, mompelde hij verschrikt. Daar zie ik met eigen ogen, dat onze aanbiddelijke maan in het water gesukkeld is ! Ik zal ze gauw opvissen voor ze verdrinkt.







金陸勇

Te-Si-Foe deed alle mogelijke moeite om de maan in zijn putemmer te scheppen.

— Wacht maar, mooi maantje... Blijf kalm !... Ik haal je er wel uit !

Hij zwoegde de emmer naar boven...

Wat was dàt nu ?... Geen maan ?

Hij boog zich opnieuw over de putrand en zag de maan nog steeds beneden.

— Ze zal weer uit de emmer geduikeld zijn, zuchtte hij O, wat moet ze het koud hebben. Kijk haar eens rillen !...

Tot drie keer toe probeerde Te-Si-Foe het opnieuw, maar geen maan kwam boven. Alleen zag hij duidelijk, dat ze almaar meer beefde en bibberde !

— Ze moet zo zwaar zijn, dat ik haar niet meekrijg, gromde hij. Wacht !...

Hij schoorde zich stevig met de voeten in de modder en trok nog eens uit alle macht. Toen brak het touw en de knecht sloeg achterover met zijn pikkels in de lucht.

Van verbazing bleef hij liggen.

Daar, aan de hemel, prijkte de maan weer in volle glorie !

— Allemachtig, heb ik zo'n kracht, dat ik ze in één keer weer op haar plaats gehesen heb ?... Dat noem ik spierballen hebben !

Hij krabbelde overeind en dacht toen weer aan zijn half lege kruik.

Wat zou de meester kwaad zijn ! Vlug, vlug !... Hij repareerde het touw en boog zich opnieuw over de putrand.

Toen rezen de haren hem te berge.

— De ma... maan wéér in de put ?

Hij liet haastig de emmer naar beneden tuimelen, liep als een gek naar de hoeve en stormde daar de feestzaal binnen :

— Meester, meester !... Er zijn twee manen !

— Wat zeg je me nu ?...

— Er zijn twee manen, meester ! Ik heb ze zelf gezien !...

Wang Lung haastte zich naar buiten, gevolgd door zijn vrouw en alle disgenoten.

Ze zagen natuurlijk maar één maan !

— Maar kerel, droom je nu of houd je me voor de gek?... schreeuwde Wang-Lung boos.

— Nee, o nee, meester, bibberde de arme hals. De tweede maan zit in de put !

— In de put ?... Maar die is goed ! Jij, onnozele hals ! De maan, die je in de put ziet, is de weerglans van de echte maan aan de hemel. Genoeg met die grappenmakerij ! Waar is de kruik ?... O, nu begrijp ik !...

Wantrouwig boog Wang-Lung zich over de kruik en zag toen, dat ze bijna half leeg was !

— Lelijke dronkelap, brulde hij. Nu begrijp ik, dat je twee manen zag !

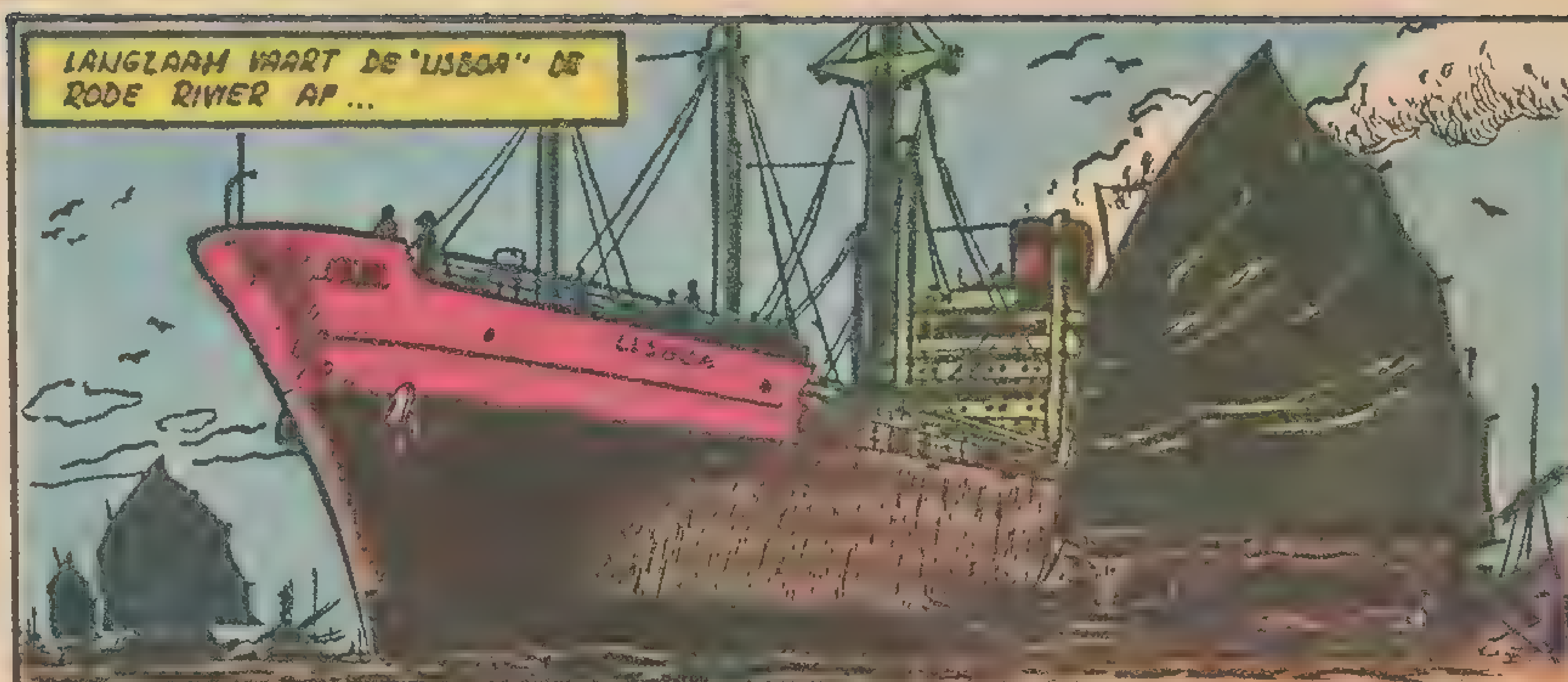
Tegelijke diende hij Te-Si-Foe een schop toe, dat de arme drommel ervan omtuimelde.

— Daar heb jij je part van de tweede maan. En ga nu maar onmiddellijk je roes uitslapen !...

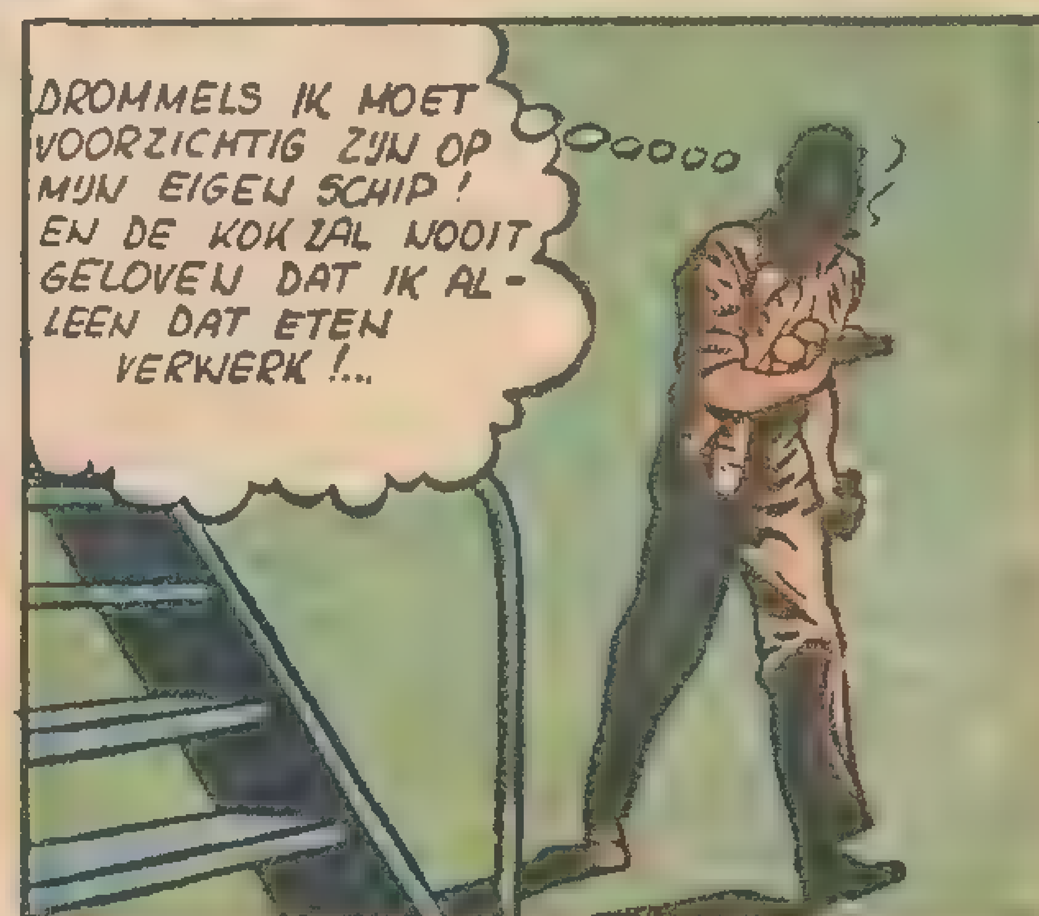
De Zwarte Draak



Onze vrienden zijn aan boord van een Portugees vrachtschip, dat hen naar de plaats van de afspraak brengt.





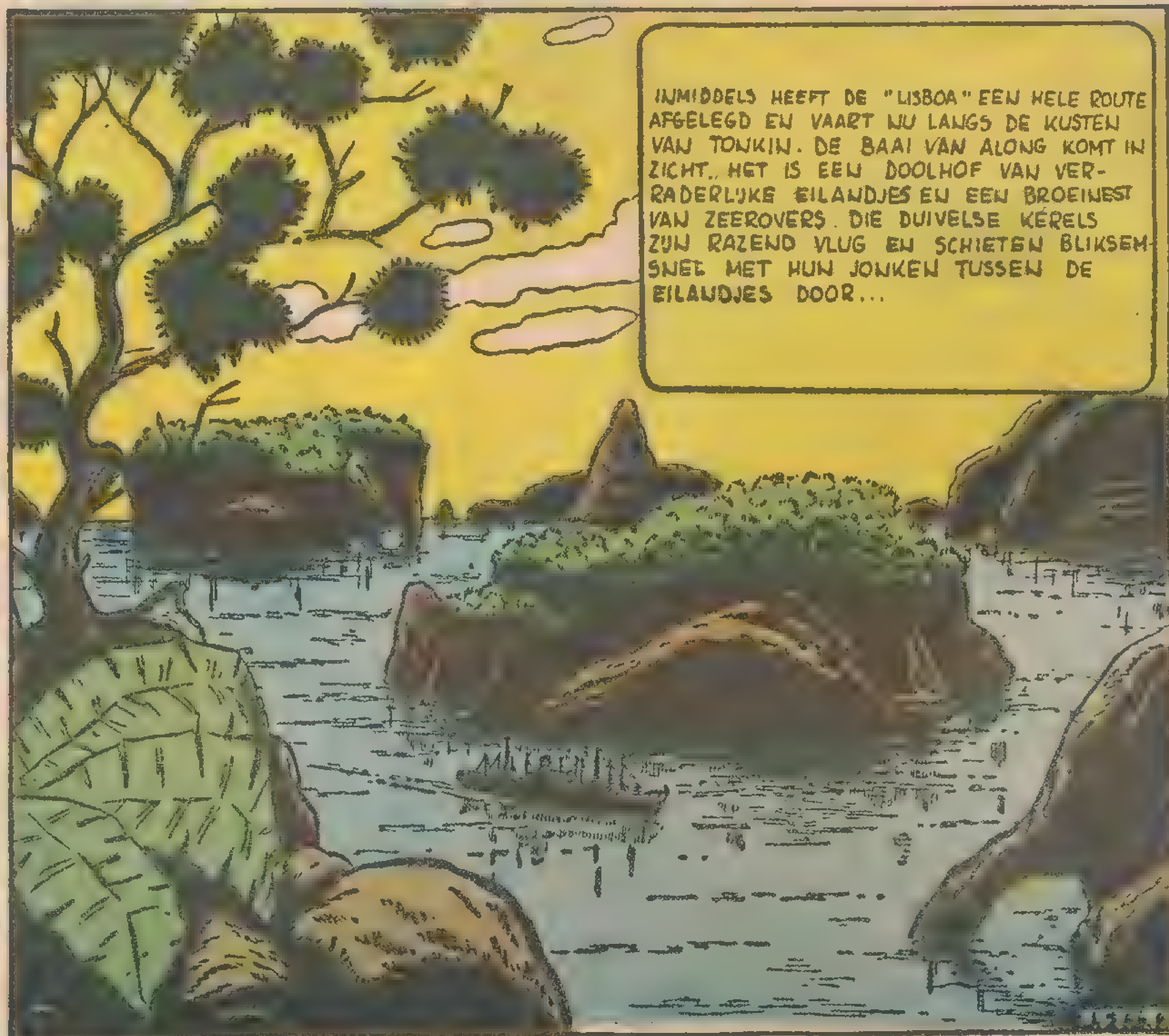




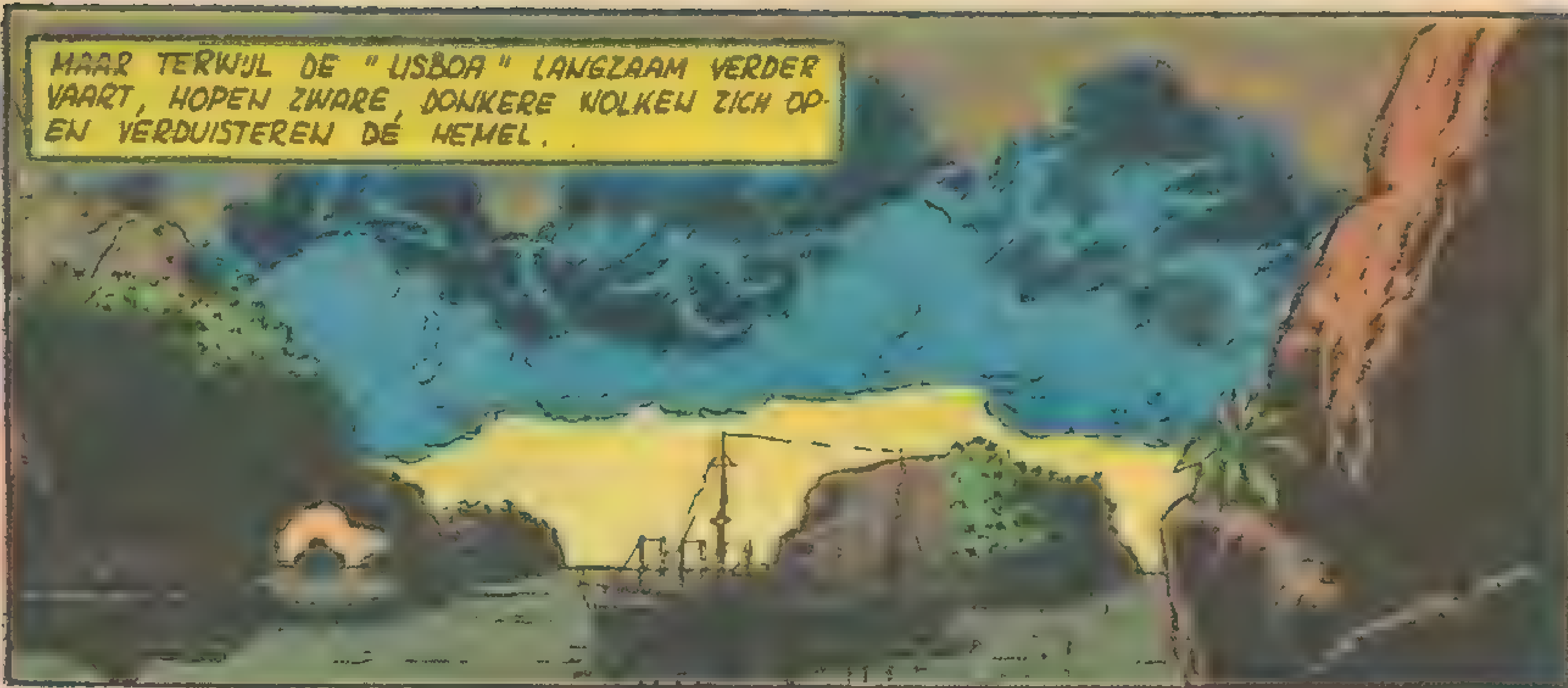


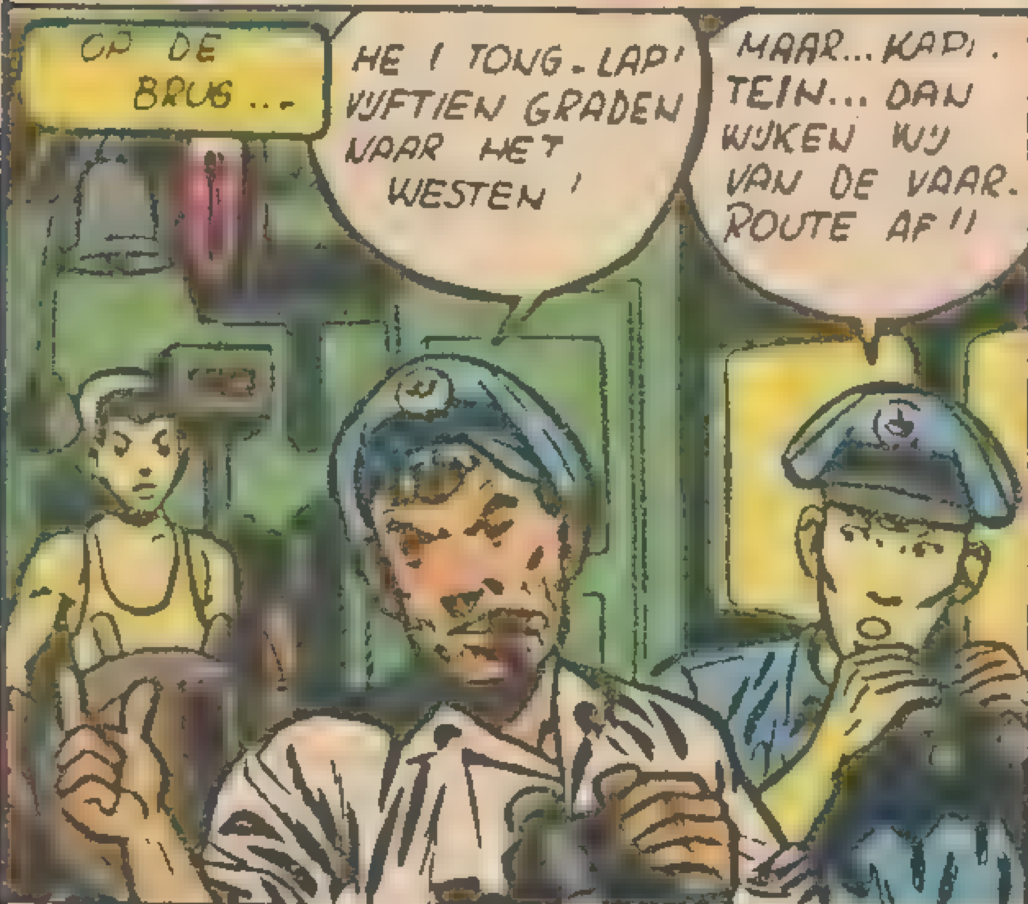







IK HEB JE BERICHT UITGEZONDEN NAAR WAT IK UIT HET ANTWOORD BEGREPEN HEB ZAL DE ONDERZEEER OVERMORGENNACHT BIJ KAO-KIANG LIGGEN. WIJ ZIJN ER VANNACHT!..
DUS ZULLEN WE TWEE DAGEN MOETEN WACHTEN..


MAAR TERWIJL DE "LISBOA" LANGZAAM VERDER VAART, HOPEN ZWARE, DONKERE WOLKEN ZICH OP-EN VERDUISTEREN DE HEMEL.


OP DE BRUG...
HE! TONG-LAP! VIJFTIEN GRADEN NAAR HET WESTEN!
MAAR... KAPI-TEIN... DAN WIJKEN WIJ VAN DE VAAR-ROUTE AF!!


WAT ZOU DAT? IK HEB EEN PAAR PAKJES AAN BOORD VOOR KAO-KIANG! BEN JE MISSCHIEN BANG VOOR DE PIRATEN?..
MAAR... MAAR, KAPITEIN!


DAN KEN JE ME TOCH AL HEEL SLECHT, KA-PITEIN!... MAAR ER IS ONWEER OP KOMST.. DE BAROMETER DAALT!... WE HEBBEN EEN KWADE NACHT VOOR DE BOEG... MISSCHIEN EEN TYPHOON!...


.. OP DEZE BREEDTE IS DAT GEEN GRAPJE.. WE DOEN BETER IN VOLLE ZEE BLIJVEN!..
BIJ DE MADONNA. WIE BEVEELT ER HIER?.. GEHOOR-ZAAM EN ZWIJG!!


IN DE TOENEMENDE DUISTERNIS VERVOLGT DE "LISBOA" ZIJN VAART EN ZOEKT ZIJN WEG TUSSEN DE GEVAARLIJKE ROTSEN VAN DE BAAI.. MAAR DE ZEE WORDT WOELIG...


INMIDDELS OP EEN STIL PLEKJE VAN HET TUSSENDEK
HOU JE GEREED! DEZE NACHT GAAT HET ER OP LOS!... SOENG-FO ZAL HET SEIN GEVEN!
IN ORDE! IK ZAL DE ANDEREN WAARSCHUWEN!


DE TIJD VERSTRIJKT... HET IS NACHT... DE KLOK HEEFT JUIST TWAALF UUR GESLAGEN. DE ZEE WORDT RUMOERIG AAN BOORD VAN DE "LISBOA" SCHIJNT ALLES IN DIEPE RUST TE ZIJN. MAAR, IN DE NACHT WORDEN DUISTERE PLANNEN GESMEED..


OP HETZELFDE OGENBLIK
EEN UUR VOORDAT WIJ AAN WAL GAAN, GEEFT DE KAPITEIN ONS EEN TEKEN!
OEF! HET AVON-TUUR IS GELUKKIG VOORBIJ!

Wat moet je doen om lid te worden van de Robbedoesclub ?

Ten eerste : Op een briefje schrijf je je naam en volledig adres, je geboorteplaats en datum en de schuilnaam, die je graag zou dragen.

Ten tweede : Daarbij voeg je een kleine foto om op je lidkaart te plakken. Als je geen foto bij de hand hebt, dan kan je die later ook zelf op de lidkaart aanbrengen.

Ten derde : Briefje en eventueel foto stop je in een enveloppe en daarbij voeg je 15 fr. in postzegels. Op de enveloppe schrijf je : Robbedoes, Ommeganckstraat 21, Antwerpen. Enkele dagen later ontvang je dan het mooie speldje van de Robbedoesclub en je persoonlijke lidkaart met de erewet en de sleutel van het geheimschrift. (Wie geen speldje verlangt, hoeft maar 2,50 fr. te betalen). De Hollandse lezers adresseren hun aanvragen aan Robbedoes, Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom en betalen Fl. 1.20 per postwissel (20 cent in postzegels voor degenen, die geen speldje verlangen).

Sommige lezers, die zich « Robbedoes » niet geregeld bij een krantenverkoper kunnen aanschaffen, vragen de prijs van een abonnement. Voor hen laten we hier een lijstje volgen :

ABONNEMENT

van 16 November tot einde Maart :

VOOR NEDERLAND : Fl. 5.

VOOR BELGIE : Fr. 80.

Deze bedragen kunnen betaald worden : Voor Nederland : Per postwissel aan « Robbedoes », Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom ; voor België : Door storting op Postrekening 3621.59 van « Robbedoes », Ommeganckstraat 21, Antwerpen.

Onze Correspondentie-dienst

Wil je graag corresponderen met een andere Robbedoeslezer of lezeresje ? Doe dan een beroep op onze correspondentie-dienst.

Het is heel eenvoudig : Je stuurt aan Robbedoes een briefje, waarin je opgeeft : je naam en volledig adres, je leeftijd, de gedane studies, het soort correspondent(e), waarmee je in betrekking wil komen en de onderwerpen, waarover je graag wil schrijven. Robbedoes zal je dan opnemen in zijn lijst van correspondenten en zo gauw een rakker of rakkeresje zich aanbiedt, die voor jou geschikt is, zal het adres je gestuurd worden. Jongens corresponderen alleen met jongens, meisjes alleen met meisjes. Ook niet clubleden mogen een correspondent aanvragen. Deze dienst is voor ALLE LEZERS volkomen gratis.



KNOLLENTUINREGLEMENT

Art. 1 : Alle jongens en meisjes mogen hun knolletjes aan Snuffeltje sturen.

Art. 2 : Alle grapjes, raadsels, tekeningen, gedichten, beschrijvingen of verhalen, worden als knolletjes beschouwd.

Art. 3 : Wie ze helemaal zelf verzint mag boven op zijn briefje vermelden : « Eigen werk » Wie op zijn eigen manier navertelt, wat hij ergens gelezen of gehoord heeft, moet op zijn briefje schrijven : « Naverteld ».

Art. 4 : Wie eenvoudig een knolletje van iemand anders wegpikt, zal met schande overladen worden.

Art. 5 : Een goede raad : Kweek geen te dikke knollen.

Art. 6 : Tekenknolletjes moeten in Oost-Indische (Chinese) inkt uitgevoerd worden op goed tekenpapier zonder lijntjes.

Art. 7 : Schrijf je knolletjes altijd op een afzonderlijk blaadje !

We horen in de verte schor gezang :

« Of het nu mist, of klaar is,
of 't miezert, plast of giet :
als 't knollentuin-uur daar is,
zie je ook Kwabber Piet !
De tuinslang in de gieter...
De gieter in de hand
zo klotst, met gekajieter,
de Pieter over 't land.
Heil, Pieter Kwabbernotus,
die « knol-plant » tot hij dood is ! »

Gek, maar tegen dat de kastanjes op Pieter's gladde bol botsen, ontwaken daarbinnen èn dicht- èn zanglust ! We zijn intussen ons achtharig fenomeen dankbaar, dat hij ons herinnert aan de knolplantvreugde. Daar gaan we !

BLAUWE TOEKAN 26.438 uit **Bredene-Duinen** komt nog eens opduiken en wel met een vlotte schets · de eerste knol, die we Kwabber ter planting toevertrouwen. Heel levendig, al moet Snuffel de eerste kruidenier (annex groentenboer) tegenkomen, die zijn lust tot boterhammen zolang wist te onderdrukken !

« ZOZEF »

« Zozef », noemde hij zichzelf (Wat wil je, als je met de Franse « j » niet overweg kunt ! !) Hij had blozende kaakjes, een snorretje « à la Chaplin » en rond z'n oren zaten de laatste restjes van de glorie, die z'n haardos eens uitmaakte. Van de brillantine had z'n moeder zaliger altijd gezegd...

« Zozef » was kruidenier ende groentenboer en had een afschuw van bakkers, omdat die naar brood rieken.

— Nooit zou één kruimeltje, nooit zou één plukje boterham over z'n lippen komen, verklaarde hij eens, toen hij wat boven z'n theewater was...

Of de « commerchje » vlotte ? Reken maar ! Een maand of twee geleden werden er blauwe steen en zwarte tegeltjes tegen z'n gevel geplakt en z'n oude kar en dito paard maakten plaats voor 'n platneuzige bestelwagen, een « Renault »... « Joseph Knutsen, légumes-fruits, on porte à domicile » : had « Zozef » — niet beter wetend of Frans stond deftiger — er in nette, witte blokletertjes op gelakt...

De bakker uit de Prinses Sidonie-Louise-straat had ook een auto een omgebouwd Fordje uit de jaren '30. « Zozef »'s grootste plezier was, het vehikel in razende vaart voorbij te steken... Haha, hij was toch een persoonlijkheid ! Hij was de koning van de baan ! O ja, gisteren reed zo'n Cadillacske hem voorbij, maar waarom hem dat plezierke niet gunnen, hé ? O, Knutsel vond zich toch zo'n grootmoedig mens .. Zo zat « Zozef » te denken, toen ie naar de vroegmarkt snelde en zojuist de bakker weer had « geklopt ». Maar wat was dat voor een geklepper ? Hij hoefde niet eens aan z'n remmen te komen om te gaan zien, wat er haperde ; de « Renault » stopte vanzelf. Toen hij daar aan 't « prutsen » was, kwam het Fordje aangehuppeld. Daar stopte het...

« ...Die vent komt me treiteren... schoot het door Knutsel's brein. Maar hij had zich misrekend. « Pech, meneer ? Zal ik wat helpen ? »...

Vijf minuten later rolden twee camionnetjes broederlijk verder... En raad eens, wat er die avond bij de Knutsels op tafel kwam ? Hesp met eieren en... boterhammen uit de Prinses Sidonie-Louisestraat...

BLAUWE TOEKAN 26.438 uit
Bredene-Duinen.

ZWARTE OOG 27.568 uit **Okselaar-Zichem** voelde bij de eerste kachelwarmte een herinnering aan de Juli-zon tot zijn brein opstijgen en waagde dit beschrijvingsknolletje. Een tikje traditioneel is het wel. En waarom moet een felle rakker eerst wakker schieten om uit zijn ogen te kijken ? De opvatting van die telkens wisselende schilderijtjes is anders wel aardig. Daarom krijgt je knolletje een plaatsje van Piet.

DOOR HET TREINRAAMPJE

Door de felle tocht van het openstaand raampje schiet ik plots wakker. Met nog slaperige ogen, zie ik achter de schijnbaar op- en neergaande telefoondraden naast het spoor de hei.

Glunderend, ligt ze daar, de hei, onder de hete « Julizon », die ongenadig nederstraalt van uit de azuurblauwe hemel. Huisjes met witte gevels en helrode pannedaken naast oude grijze windmolens. Het lijken eilandjes van kleur en weelde in de rustige verte van de hei.

Nu schuiven enkele koeien voorbij, die hun dorst lessen aan een riviertje, dat



Onze Piet paraat voor Korea. Tekenkol van EL VENGADOR uit Wetteren-Overbeke.

wat verder achter een berkenbos verdwijnt.

Wat verder dansen enige jonge paarden huppelend door de wei, zoals visjes spartelen in het water.

Het is alsof ons oog vergast wordt op du zenden schilderijen, van een pracht en kleurenweelde, telkens ingelijst door de lijst van het treinraampje.

Langzaam komen de huizen dichter en dichter te staan, tot de trein plots tussen de kaalgrijze muren van een stadje het station binnenrolt.

ZWARTE OOG 27.568
uit **Okselaar-Zichem**

Met begrijpelijk genoegen plant dezelfde Piet een knol van **BRULBOEI** 27.120 uit **Rotterdam**, die ook enkele maanden buiten onze roemruchte knollentuin heeft gezworven. Ik geef even je adres, Antoon, voor Marcel uit Anderlecht die dit zeker leest en dan tevens je verzoek weet, dat je zijn F.T.C.-krant graag wilt ontvangen, maar........ dat je enkel in Nederlandse zegels betalen kunt! Marcel weet misschien een oplossing in deze voor: A. J. Tielen, de la Reystraat 43a, Rotterdam-Zuid (Nederland).

SIGARETTEN

Piet Kwabbernoot heeft in zijn leven al heel wat meegemaakt. Tijdens een periode van lange werkeloosheid deed hij van alles en nog wat. Zo zit hij op een dag op het kantoor van een grote sigarettenfirma, als hij een brief krijgt van een klant, die niet tevreden is. Hij besluit een polshoogte te nemen en gaat de winkelier opzoeken.

Tingeling... ting... ting... De schel gaat over en achter uit het winkeltje sluipt een schriel mannetje te voorschijn dat ook nog schor blijkt te zijn. Na tientallen malen zijn keel geschraapt te hebben, vraagt hij P. K. wat hij wenst.

— Heeft u voor mij nog een pakje sigaretten, merk « Bunzing »?

— Ja. Uche, Uche, meneer!

— Zijn ze goed? Ik heb ze een hele tijd niet gerookt, ziet u.

— Maar, meneer h'm... ucheuch!.. Ze zijn veel beter! Nog geuriger en pittiger, h'm uche!...

Waarop P. K. de winkel uitloopt en zegt:

— Dan is het goed! We hebben 'n brief van u ontvangen waarin staat dat zij slecht zijn!. Nu zie ik dat u zich vergist heeft!... Goede middag!

Piet had eens te meer succes geboekt!

BRULBOEI 27.120
uit **Rotterdam.**

Minder genoegen doet P. K. beslist het knolletje van **ZWARTE PANTER** 30.737 uit **ZWEVEGEM.** Laten we aannemen, dat dit in zijn heel jonge tijd gebeurde. Eervolle vermelding voor je dichtknolletje.

P. K. OP SCHOOL

Op zekere dag zit P. K., zoals gewoonlijk, weer dromend op zijn kauwgom te knauwen. Meester Janssens ziet Piet knabbelen en vraagt:

— Petrus Kwabbernotus, wat heb je daar in je mond?

Piet schrikt uit zijn gemijmer op en antwoord gevat:

— Mijn tong, meester!

Meester Janssens is natuurlijk niet tevreden met die uitleg. Piet mag op zijn knieën gaan zitten in de hoek. Een half uur later, toen de jongens de school verlieten en Piet moest blijven, trilden zijn sprietharen nog van spijt. Piet's dag was weer eens geheel bedorven!

ZWARTE PANTER 30.737
uit **Zwevegem.**



Een knolletje, dat voor zichzelf spreekt!

Eervolle vermeldingen zijn er voor de navertelde knolleties van **ROBIN HOOD** 29.140 uit **Leuven**, **RED RYDER** 29.521 uit **Zaventem**, **FREDDIE B** uit **Amsterdam**, **KLIMMENDE TIJGER** 26.182 uit **Rumst** en de twee navertelde grapknolletjes van **BLAUWE SPERWER** 30.785 uit **Antwerpen.**



De Antwerpse St. Andriestoren, een nagetekend knolletje van STROPKE 30.533 uit Gent.

In het dichterknollenperk blijkt **PENNELIKKER** uit **Gent** geïnspireerd door de vallende herfstblaren en... door Guido Gezelle zijn « Hoe zere vallen ze af, de zieke zomerblaren.. » Zie je zelf niet, dat de derde strofe weer uit het verband van staand en slepend rijm springt? Eervolle vermelding voor het andere versknolletje. Er is nog veel te leren, André.

BLADERENVAL

Al ritselend vallen ze af
De mooie zieke blâren,
Om wiegelend, op de grond
Zich op een hoop te gâren...

Het lijkt een mooi tapijt
Met diepe, zachte kleuren,
Geweven door Gods hand
En vol van zoete geuren.

Hoe triestig zien de bomen
Nu op dit alles neer...
Houd moed! Toekomend jaar
Dan krijgt ge nieuwe weer!

PENNELIKKER uit **Gent.**

Een eervolle vermelding voor het lange vers « Haar Zoon » van **BLONDE TIJGER** 30.121 uit **Staden.** Maurits schrijft Snuffel over zijn tekenknollen. Deze waren inderdaad nagetekend, maar hij zou dat telkens vermeld hebben! Snuffel heeft echter deze vermelding er niet op aangetroffen! Natekenen màg inderdaad, maar dan dient het vermeld! Er bestaat natuurlijk ook onderscheid tussen natekenen (gewoon overtrekken) en uit de vrije hand natekenen. Dit laatste is wel degelijk « eigen werk ». Is het zo duidelijk? Dan weer fiks aan het werk!

Wat de tekenknolletjes van deze week betreft: **DE RODE VALK** 30.806 uit **Wilrijk** tekende in potlood. Zie reglement, Walter. Eervolle vermelding voor **Rio Kid** 30.255 uit **Merksem.** Jammer genoeg weet Snuffel ook niet wanneer Frank vrijaf heeft. Voor modelvliegtuigen kun je, naar ik weet van Bob in Antwerpen o. a. terecht in de Eikenstraat, zijstraat van de Meir. **SURCOUF** uit **Oostende** ook een eervolle vermelding voor zijn verklede Robbedoes. Probeer de lijnen van je tekening eens netjes even dik (of liever dun!) te maken! Met Chinese inkt tekenen is moeilijk! Nog eervolle vermeldingen voor **FRED B.** uit **Viane-Moerbeke**, **MONTANA KID** uit **Haarlem** en **BILL WEST** uit **BOORTMEERBEEK** voor zijn drie nagetekende knolletjes. Ze zijn inderdaad al beter, maar hebben nog niet het peil bereikt, dat ze de grond in kunnen!

Sjarel steekt op, tegelijk met een nieuwe regenvlaag! Weer, om geen hond buiten te jagen! Maar Sjarel verwijst toch naar. . het tuinhuisje... Daar schuilen we tussen de apparaten van P. K. om daarna af te druipen. Tot volgende week, rakkers! De avondjes zijn er weer om knollen te planten, als je niet met huiswerk geplaagd zit. Dat gaat natuurlijk voor! Groeten van Sjarel en Piet, mitsgaders van jullie oppertuinman

SNUFFEL.

Onze Kruiswoordraadsels

HORIZONTAAL

1: Rivier in Italië. — 3: Uitroep. - Vestibule. — 4: Wereldbekend Italiaans viool-vervaardiger (1644-1736). — 5: Kajuitraampje. — 6: Indo-Europeaan. - Dwaas, gek. — 7: Muziektoon. - Achter. — 8: Nieuwe testament (afk.). - Vereniging van landen, die tot doel heeft alle geschillen te regelen. — 9: Soli Deo (afk.).

VERTIKAAL

1: Boven. — 2. Runddier. - Gemeente in de Provincie Luik. — 3: Stijf en strak voor zich uitkijken. — 4: Kunstenaar. — 5: Vlaktemaat. — 6: Jongensnaam. — 7: Bevroren water. — 8: Afkorting van vers. — 9: Beet. — 10: Sigarettenmerk. — 11: Salonheld. — 12: Naam ener planeet. — 13: Strook land of grond langs de kust.



OPLOSSING VAN VORIG RAADSEL

Horizontaal. — 1: Lat. — 2: Eb, Mirre. — 3: Lama, Lommer. — 4: Kamer, Plooi. — 5: Amen, Net. — 6: Non, Ade. — 7: Es, Dirk. — 8: At, Egel.
Vertikaal. — 1: El. — 2: Bak. — 3: Maan. — 4: Mammoet. — 5: Eens. — 6: Urn. — 7: Lp. — 8: Mol. — 9: Limonade. — 10: Armoedig. — 11: Treiteren. — 12: Er, Kl.



De
Leeuw van Vlaanderen
naar het beroemde werk van H. CONSCIENCE
Platen van Wik
P DURBIN



VAN GISTEL, GIJ VERDEDIGT ALLEEN U ZELF 'DE MANNEN DIE GE WILT HANGEN ZIJN NIET ONZE VIJANDEN, MAAR... DE UWE!
MIJNHEER DE MORTENAY IK VERDEDIG ALLEEN DE BELANGEN VAN DE FRANSE KROON!
GENOEG! REGELT DAT GESCHIL ONDER ELKAAR, HEREN. ONZE TIJD IS TE KOSTBAAR.



VAN GISTEL, IK VERWACHT VAN U DAT GE ME DE NAMEN OPGEEFT VAN DIE ACHT MUITERS.



HIER HEBTGE ER ALVAST DRIE: GUIDO LOOKENS, HUIBRECHT SERJANSZOON LODE VAN MELE ...
GEMENE LAFAARD!



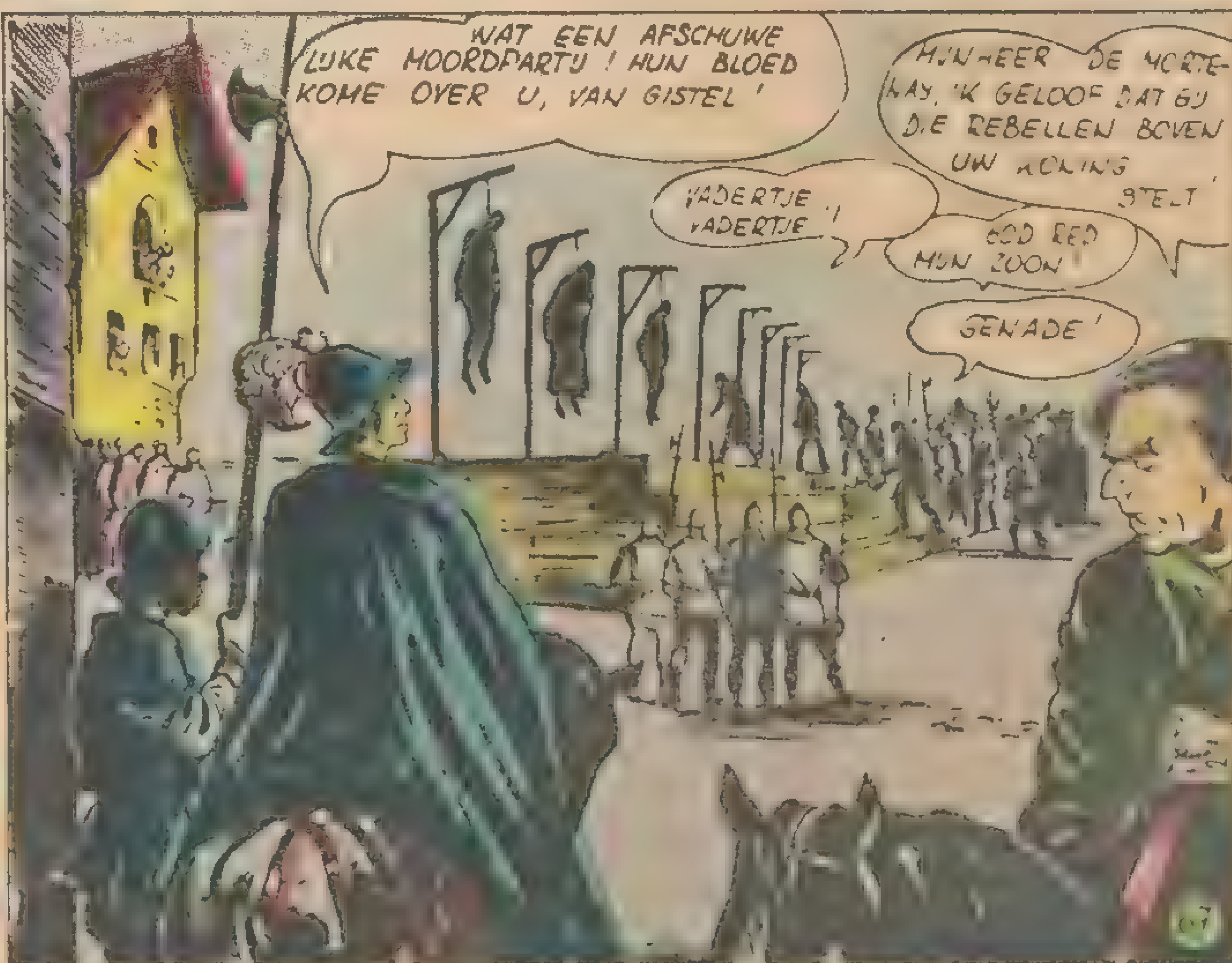
EVEN LATER STAAN DE ACHT VEROORDEELDEN BIJ ELKAAR...



TERWIJL DE GALGEN WORDEN OPGERICHT



HET ZIJ AAN IEDERE POORTER KOND GEDAAN, DAT DE WEDERSPANNIGE, DIE DE RECHTSPRAAK, DOOR GEWELD OF DOOR GEROEP, PROBEERT TE STOREN, DEZELFDE STRAF ZAL ONDERGAAN ALS DEZE MUITERS HIJ ZAL NAAST HEN WORDEN OPGEHANGEN ALS EEN VOORBEELD VOOR DE GANSE STAD!



WAT EEN AFSCHUWELIJKE MOORDPARTIJ! HUN BLOED KOME OVER U, VAN GISTEL!
MIJNHEER DE MORTENAY, 'K GELOOF DAT GIJ DIE REBELLEN BOVEN UW KONING STELT!
VADERTJE! VADERTJE!
GOD RED MIJN ZOON!
GENADE!



de BLAUWE SPERWER

door **Sirius**

ERIK EN LARSEN WORDEN TEN ONRECHTE VERDACHT VAN EEN AANSLAG. ZIJ HEBBEN ZICH IN EEN HUT IN HET GEBERGTE TERUGGETROKKEN.

NACHTELIJKE WANDELING















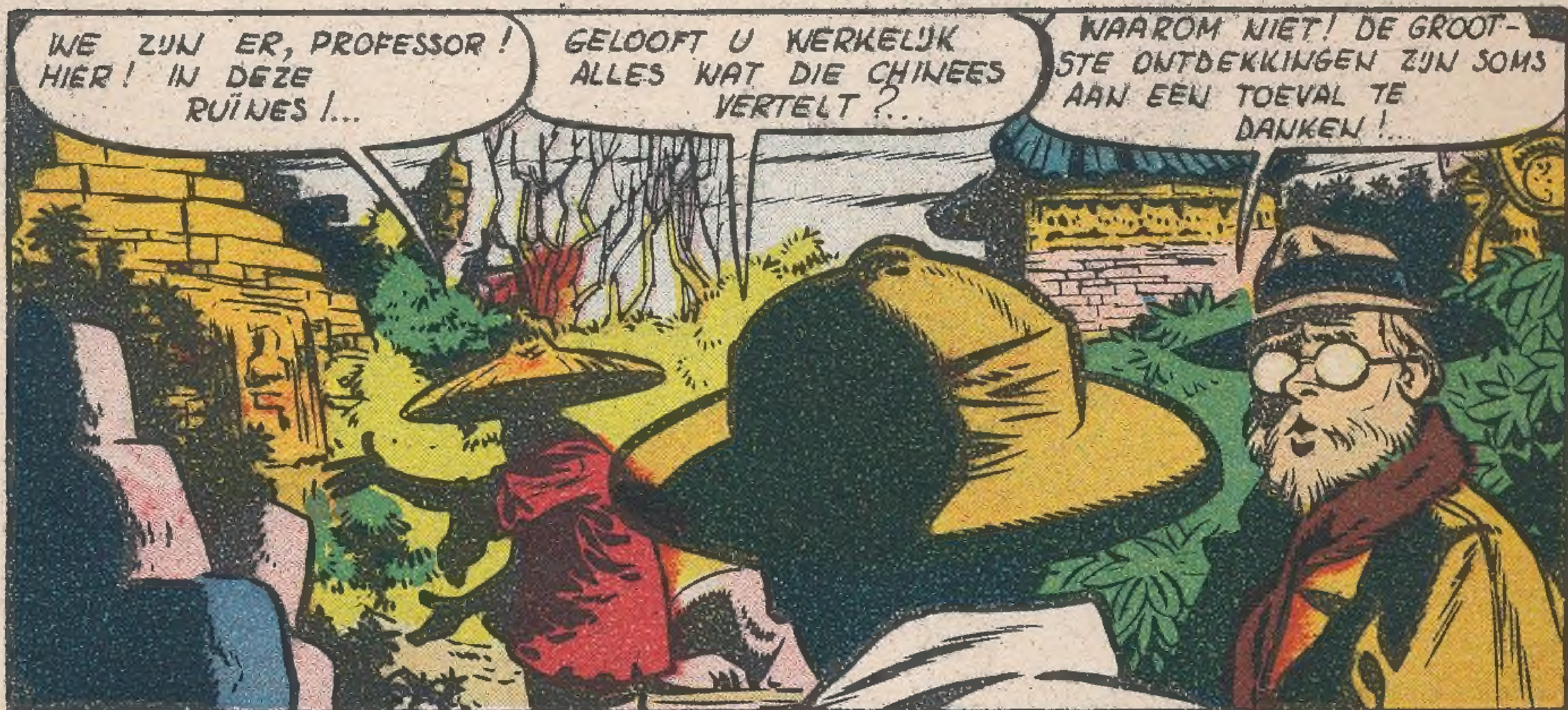


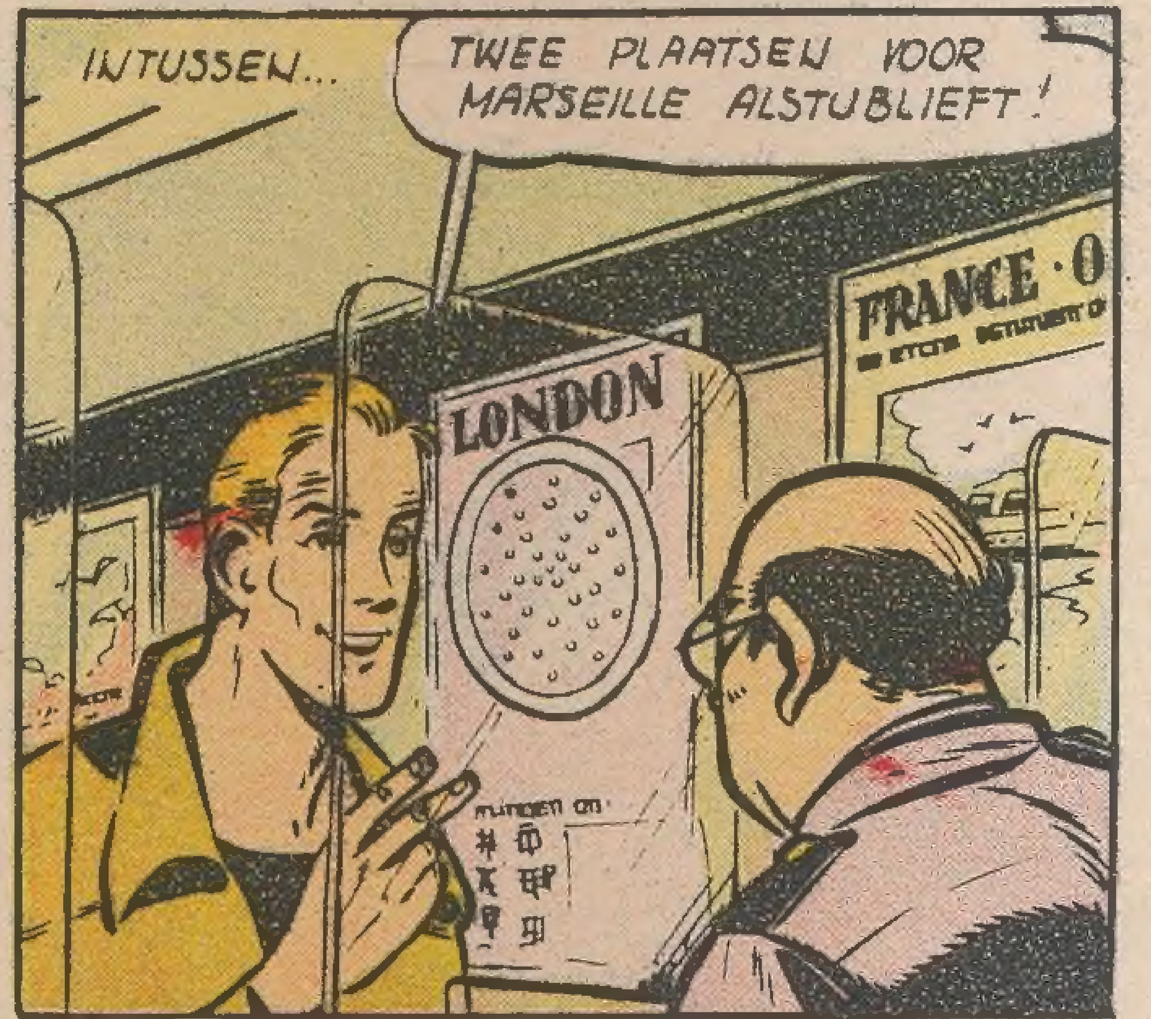



Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING
EEN KOELIE DIE PI-JONG HEET, VERTELT DE PROFESSOR DAT HIJ EEN ONDERAARDSE GANG HEEFT ONTDEKT. DE PROFESSOR WIL ER ONMIDDELLIJK MEER VAN WETEN...


HIERHEEN, PROFESSOR!..
ZEG EENS, PROFESSOR! WAT IS DAT MET DIE ONDERAARDSE STAD?
EIGENLIJK WEET NIEMAND ER IETS VAN! SOMMIGEN BETWISTEN HET BESTAAN!.. MISSCHIEN IS HET EEN DODENSTAD!


WAT EEN AANWINST VOOR DE WETENSCHAP, ALS IK HET BESTAAN ER VAN KON BEWIJZEN!...
IN IEDER GEVAL LIGT DE STAD IN EEN ERG EENZAME STREEK!...

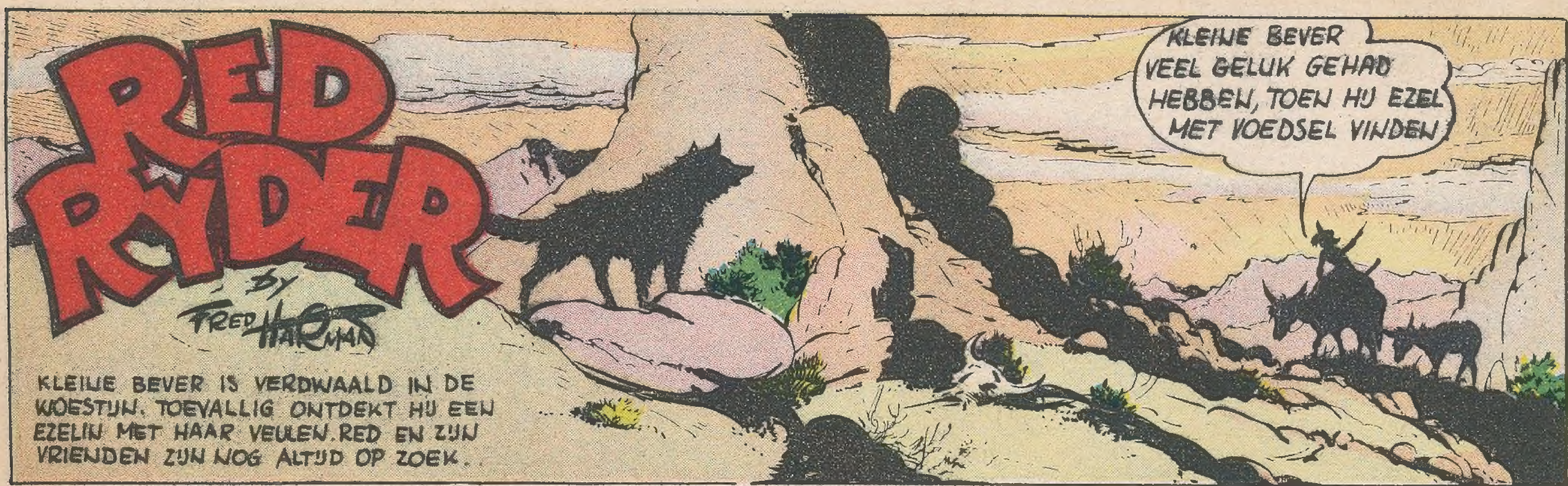

WE ZIJN ER, PROFESSOR! HIER! IN DEZE RUÏNES!...
GELOOFT U WERKELIJK ALLES WAT DIE CHINEES VERTELT?...
WAAROM NIET! DE GROOTSTE ONTDEKKINGEN ZIJN SOMS AAN EEN TOEVAL TE DANKEN!...


INTUSSEN...
TWEE PLAATSEN VOOR MARSEILLE ALSTUBLIEFT!
LONDON
FRANCE · O

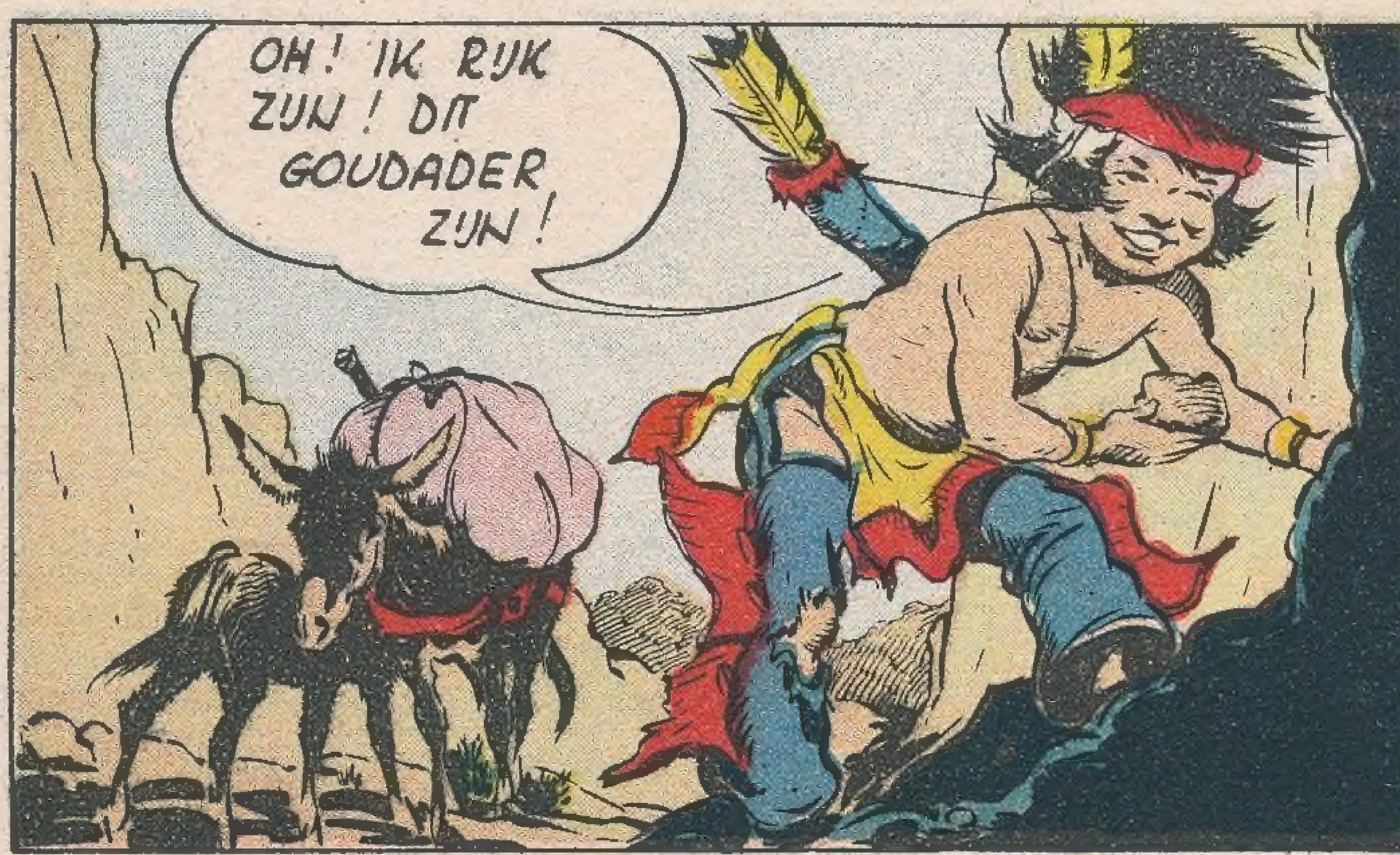

EN DAN?.... WAAR IS DE INGANG NU?..
JIJ ONMIDDELLIJK ZULLEN ZIEN!


PI-JONG DRUKT OP EEN ONEFFENHEID VAN DE MUUR, EEN PANEEL DRAAIT OM EN OP ONZICHTBARE SCHARNIEREN. EEN DONKERE GANG LIGT VOOR ONZE VRIENDEN...
KIJK... JULLIE NU BINNENTREDEN...
DAT HAD IK NIET VERWACHT!
OOOOO!... DE MUUR IS EEN GEHEIME DEUR!


IK DIT TOEVALLIG ONTDEKKEN!... GOED KIJKEN!...

















INMIDDELS ZOEKT OOK EEN VOGELVRIJVERKLAARDE DE BESCHERMING IN DE BARRE WOESTIJN...



Naar de Bedriegertjes!

Nederland is een land waar alles zo goed mogelijk geregeld wordt. Tijdens een vacantietrip in de omgeving van Arnhem en Apeldoorn, zag ik plotseling een bordje waarop in keurige letters geschilderd stond: « Naar de bedriegertjes. »

Zoiets lijkt mij nu helemaal geen titel, want men heeft mij altijd geleerd, dat je nooit mag liegen. Toch wilde ik het fijne van die « Bedriegertjes » weten en begaf mij daarom op pad en dwaalde door de prachtige omgeving van Appeldoorn.

Op een gegeven ogenblik werd mijn oog geboeid door een schitterend panorama. Plotseling voelde ik iets tegen mijn benen kriebelen. Ik voelde wat je noemt « nattigheid ». Wat was nu het geval? Ik was op een ijzeren plaat blijven staan met talloze kleine, bijna onzichtbare gaatjes. Door de druk van het lichaamsgewicht werden ragfijne fonteintjes in werking gebracht, die straaltjes water omhoog spoten. Dat waren de « Bedriegertjes » en ik voelde mij inderdaad bedrogen!

SURCOUF DE KAPERSKONING



ROBERT SURCOUF EN DUTERTRE KRIJGEN EEN MENINGSVERSCHIL OVER HET UITWISSELEN VAN GESCHENKEN.

























Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.